

DÜNYAYA
BAŞKALDIRIYORUZ

Dünyaya Başkaldırıyoruz

3.Sayı Mayıs '20 8₺

BİZİM DE

SAATİMİZ GELDİ

HAREKETE GEÇ İSYAN ET HAREKETE GEÇ İSYAN ET

HAREKETE GEÇ İSYAN ET HAREKETE GEÇ İSYAN ET HAREKET

Dünyaya Başkaldırıyoruz
Kitap Dizisi
Sayı: 03
Mayıs 2020

Editör

Demet Demeter

Dergiye Ulaşabileceğiniz Adresler

Şişli: Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Bakırköy: Beyazadam Kitabevi
Kadıköy: Akademi Kitabevi /
Aram Kitabevi / İkinci Adam
Yayınevi / İmge Kitabevi /
Mephisto / Nudem Cafe /
Sarya Kitabevi

İzmir: Yakın Kitabevi /
Kabuk Kitapevi (Alsancak)

Yeni Dönem Yayıncılık
Basın Dağıtım Eğitim Hizmet-
leri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.

Sofular Mah. Sofular Cad.
No: 8/3 Fatih/İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

Baskı

Serdem Ofset
Ali Başaran ve Ort.
Maltepe Mah. Litros Yolu
Sok.
2. Matbaacılar Sanayi Sitesi
D:1NE4 Zeytinburnu/İstanbul
0212 674 4492
Sertifika No: 34881

içindekiler

Çıkmın	3
Bizim de Saatimiz Geldi.....	4
Salgın Günlerinde Kadınlar	7
Yaşamı Savunmak İçin Harekete Geçelim	8
AKP HSK Korona ve Kadına Şiddet.....	9
Bedenim Evde Kalbim Ruhum Çocuklarımda Kaldı.....	12
Mültecinin Korona İle İmtihanı	13
Taksim'e.....	15
Değişen Hayatlarımız Umut İnsanda	16
Kadın Mektupları	18
Gerçeği Eğip Büyümek.....	20
Körlük	21
Küba'da Kadınlar.....	24
Ezilen ve Sömürülenlerin Bileşkesi Sessizlik	26
Kiraz .Çiçeği	27
Nisan Güneşi	28

iletişim

Sizin de söyleyecekleriniz var, biliyoruz. Bize üretimlerinizi ulaştırın, daha çok kadın sesimize ortak olsun.

gmail: dunyayabaskaldir@gmail.com

instagram: [@dunyayabaskaldir](https://www.instagram.com/dunyayabaskaldir)

twitter: [@DunyayaBskldr](https://twitter.com/DunyayaBskldr)

facebook: [Dünyaya Başkaldırıyoruz](https://www.facebook.com/DunyayaBasKaldiriyoruz)

web: dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin

çıkın

Merhaba Sevgili Okur;

Bir pandemi sürecinde, yeni sayımızı, 3. sayımızı siz okurlarımızla buluşturmaya çalışıyoruz. Belki insanlık tarihinde çok önemli bir dönemden geçiyoruz. Uzun yıllar boyu hafızalarımızda tazeliğini koruyacak bir dönemden... Küçük bir virüs, Koronavirüs; tüm insanlığı tehdit ederek, hepimizin yaşamlarını altüst etti...

Kimimiz işsiz kaldık, kimimiz daha çok çalışmak zorunda kaldı. Ve çoğumuz “açlıktan” ya da “Koronavirüsten” ölüm tehdidiyle yaşıyoruz.... Kimi ev işçisi kadınlar çalıştığı evlerden virüs bulaştıracağı gerekçesiyle dövülerek işten çıkarılıp sokağa atıldılar, bu süreçte...

Kimimiz **#Evde Kal#** 1

rken daha çok şiddete maruz kaldık. Ve ayrıca Koronavirüs gerekçe gösterilerek “affedilen” tacizci, tecavüzcü ve katillerin saldırılarına uğradık!...

Tüm bu olumsuzluklara rağmen pek çok yerde yaşamı yeniden var edebilmek için dayanışmayı örmeye çalıştık. Yalnızlaştırılmaya çalışıldığımız bu süreçte, ulaşabildiğimiz tüm olanaklarla yalnız olmadığımızı hatırlattık birbirimize! Pandemi süreci öncesi; her yerde, kadın kitlelerinin yükselen protesto eylemleri damgasını vurdu. Tüm dünyada kapitalist-emperyalist sömürü sistemine karşı yapılan gösterilerin başını yine özgürlükleri için dövülen işçi ve emekçi kadınlar çekti. Özgürlüklerini sokaklarda dövüşerek

kazanacağını bilincinde olan sömürülen işçi ve emekçi kadın kitleleri 8 Mart'ta da dünyanın bütün sokaklarında özgürlük sloganlarını haykırdılar... 8 Mart; tüm dünyada kadın kitlelerinin öfkesini meydanlarda haykırmasına vesile oldu....

2020'nin 8 Mart'ı; işçi sınıfının Birlik, Dayanışma ve Kavga günü olan 1 Mayıs'ın nasıl geçeceğini de gösteriyordu aynı zamanda....

İşte böyle bir süreçte, emekçilerin sermayeye öfkesinin sel olup akacağı bir süreçte, bir pandemiyle yüz yüze kaldı insanlık!... Tüm dünyada pandeminin gölgesinde yasaklarla kutlandı işçi sınıfının bayramı.

Evlerinin balkonlarından, camlarından, alkışlarla, ıslıklarla **Çav Bella** marşı söyleyerek kutlayanlar da vardı.... sosyal mesafeyi gözeterek meydanlara çıkanlarda...

Sokağa çıkma kısıtlaması ilan edilmesine rağmen; kızıl meydan Taksim'e çıkanlar da vardı 1 Mayıs'ta.... Bir kere daha gördük ki, işçi ve emekçi kitleler, devrimci kitleler gözünü Taksim'e çevirdi....

İşte bu; 3. sayımız tüm bu sürecin izlerini, izlenimlerini taşıyor yazılarına.... sizlerin, okurlarımızın paylaşımlarından oluşuyor bir çoğu...

Yine birbirimize sıkıca sarılacağımız, sanal değil, yüzyüze görüşeceğimiz zamanlarda yeniden buluşmak dileğiyle iyi okumalar...

Bizim de Saatimiz Geldi

*"Erkekler kadınların özlemlerinin en kararlı muhalifleridir."
Bebel -*

Kadınların uzun mücadelelerle elde ettiği bazı ödünler, hükümetlerin kabul ettiği yasalar ya da sözleşmelerde ifadesini buluyor. Genellik ve bağlayıcılık kazanıyor. Fakat biz pratikte, burjuva iktidarların, buna uymadığını biliyoruz.

Bu yasalar ve sözleşmeler, biçimsel eşitlik çerçevesinde bazı ilerlemeler getirse de, burjuvazinin ve erkeklerin egemenliğinin fiilen korunduğunu da biliyoruz.

Yasalar ve sözleşmelerle elde edilen haklar kadınların toplumsal eşitsizliğini, kadınların toplumdaki konumunu değiştirmiyor.

Kadınların lehine yapılan kısmi ve sınırlı değişiklikler, bu yasa ve sözleşmelerin burjuva karakterini değiştirmiyor. Birçok çevre, durum çok açıkken bile, yapılan değişiklikleri, abartarak öne çıkarıyor, onu överek, yasa ve sözleşmelerin burjuva niteliğini göz ardı ediyor.

Burjuva yasalar iki yüzlüdür. Kadınların lehine yapılan değişiklikleri göze batırırken, burjuvazinin ve erkeklerin fiili durumunu koruduğunu ve güvenceye aldığını gizliyor. Sorunun özü göz ardı edilirse, geriye, burjuva yasal düzenlemelerin gösterişi kalır

Kadınlar, çetin mücadelelerle sağladıkları ilerlemeye sahip çıkarken, burjuva yasa ve sözleşmelerin burjuva niteliğini teşhir etmelidir. Kendilerini mücadelenin yan ürünlerine bağlamadan kadınların tam kurtuluşu için mücadelesini bütün gücüyle yükseltmelidir. Kadınların tam ve gerçek kurtuluşu yeni bir toplumun kurulmasını gerektirmektedir zorunlu olarak.

Yeni bir topluma geçilmeden, kadınların toplumsal eşitsizliğini sona ereceğini söylemek küçük burjuva hayalciliğidir. Kadınların özgürlük mücadelesi sadece yerelde, dar bir sahada değil, dünya genelinde etkin. Etkisi geçen süre içinde iyice artıyor. Kadın kurtuluş mücadelesinin geçmişi, daha dar sınırlı pratiğine dayanır. Günümüzde, kadın hareketinin alanı genişlemeye kalmadı. Toplumsal pratiği düne göre çok zengin ve çeşitlilik gösteriyor. Zengin toplumsal pratiğe dayanan ileri bir kadın hareketi var. Yalnızca pratik olarak, deneyim açısından değil, teori ve tartışmalar yönünden de ileri düzeyi temsil eden, kadın hareketi üzerine yapılan değerlendirmeler de yetkin ve kapsamlı olmasıdır. Biz bunu yapıyoruz. Burjuvazi, işçi hareketini, devrimci ayaklan

maları her defasında bastırırken, daha sonra, nasıl çok daha büyük bir hareketlerle, başkaldırıyla karşılaştıysa, kadın hareketinin gelişmesinde de böyle bir durum var. Ege-men sınıf, kadın hareketini bastırırken, kadın mücadelesinin yeni ve çok daha etkin atılmalarını önleyemedi. Engellemezdi, çünkü, kadınları ezen kapitalizm, o güne kadar görülen en büyük eylemlerle yüz yüze geldi. Tam kurtuluş kavgası gerici burjuva şiddetin en ağır saldırıları altında da sürdü. Daha doğrusu asıl gelişmesini ve çelikleşmesini bu koşullarda sağladı. Güçlendi, önüne konan her engeli aşabilen bir duruma geldi.

Kadın hareketinde görülen yalnızca nicel bir büyüme olmamıştır. Kadınların gerçek eşitlik ve özgürlük mücadelesi nitel olarak önemli bir ilerleme kaydetti. Kavga yüklü geçen bu süreçte militanlaştı ve eylem yeteneğini güçlendirdi. Devrimin etkin bir gücü duruma geldi. Hedefine ulaşacak bir gücü var. Mücadelesi ve gücü ileri bir noktaya varmış olan kadın hareketinin menzile varmasını ortaya koyan ve kadınların kurtuluşunu günün temel bir görevi olduğunu ifade eden; **ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI**, havada kalan bir söz, bir slogan değildir. Bunun madde koşulları oluşmuş ve olgunlaşmıştır. Sınıflı toplumlar tarihinde ilk kez kadınların kurtuluşunun gerçekleşeceği koşullar oluştu. Bu şiarın, güncel duruma gelen proletaryanın toplumsal devrimiyle sıkı bağı var. Özelde de, kadın mücadelesinin günümüzdeki militanlığı ve büyük güce ulaşmasıyla tartışmasız ilişkisi var.

Bu hareket sadece yerel düzeyde bir güç değil, dünya genelinde bir güçtür. Tam Kurtuluş kavgası da yerel değil, dünya çapında bir kavgadır. O halde bu şiar tüm kapitalist dünyada, kadınların güncel devrimci görevini ve hedefini ortaya koyuyor.

Kadınlar, yüksek bir bilinç olarak da örgütlenme düzeyi ve kendi eylemlerini anında organize etme yetenekleri bakımından da uluslararası dayanışma ve

ortak mücadele çabaları açısından da kendi özgürlüklerini gerçek yapacak bir konumda. Kadınlar özgürlük kavgasında, uzun, sancılı ve zorlu mücadelelere rağmen isteklerini kabul ettiremediği durumlar olduğu gibi kabul ettirdiği halde bir zaman sonra yitirdiği durumlar da ortaya çıkmıştır. Bazıları, bunu, başarısızlık olarak değerlendiriyor. Bakış açıları, burjuva toplumda yapılan sınırlı iyileştirmelerin ötesine geçmeyenlerin bu şekilde düşünmelerinde anlaşılabilir bir şey yoktur. Ancak, kadınların tam kurtuluşu bakış açısına sahip olanlar, soruna başka biçimde bakar. Kadınlar bu mücadelede birleşik bir güç olarak hareket eder, eylem yeteneklerini geliştirir, örgütsel yapılarını güçlendirirler. Tek kelimeyle, özgürlüklerini gerçekleştirecek bir nitelik kazanırlar.

Bu yöndeki ilerleme, kısmi taleplerin kabul ettirilmesinden daha önemlidir; çünkü örgütlü yapılarını korumaları ve pekiştirmeleri, güçlerini eylemde birleştirmeleri ve savaş kapasitelerini arttırmaları, özgürlüklerinin temel koşuludur. Bu büyük özlemi nedeniyle ki, kapitalist güçler ve onların devleti, kadınların devrimci örgütlülüklerini dağıtmak ve mücadelesini bastırmak, ezmek için büyük bir güçle saldırıya geçiyor.

Kadınların gerçek kurtuluşu yeni bir toplumu gerektirir. Bu çerçevede, çok açıktır ki, kadınların kurtuluşunun koşulu herhangi bir hareketi değil, devrimci kadın hareketidir. Devrimci kadın hareketinin sınıfsal karakteri

“ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI, havada kalan bir söz, bir slogan değildir. bunun maddi koşulları oluşmuş ve olgunlaşmıştır.”

işçi ve emekçi sınıf niteliği çok belirgindir. Kadın hareketi, hedefine kadın işçilerin önderliğinde ulaşacaktır.

Kadın hareketi savunma pozisyonunda değil, saldırı konumunda. Bu da, dünya devriminin yükseliş çizgisinde olmasıyla uyumlu, ilintili bir durumdur. Kadınlar, zaferimizin kesin olması bilinciyle hareket ediyor. Bu, her çatışmada kendine güven içinde davranmasını büyük bir coşku, heyecan ve devrimci ateşlilikle hareket etmesini getiriyor. Kısaca, kavgaya daha en başta üstün olarak başlamış oluyor: Fakat devrimci kavgada sonuç almak için bilinç yeterli değildir; cesaret, yüreklilik ve kararlılık da gerekiyor. Kadınlar bu niteliklerle silahlanmış olarak dövüşüyorlar. Bu kavgayı kimin kazanacağı açık değil mi?

Bugün her yerde büyüyen ve yükseliş halinde olan kadınların devrimci mücadelesi hedefini bulana dek devam edeceği çok açık. En ileride yürüyenler, henüz harekete geçmeyenlerin kesin ve açık desteğini alacağı da bir o kadar açıktır; çünkü dövüşenler, kadınların en ileri ve en mücadeleci kesimleri, kadınların gerçek özlemlerini ortaya koyuyorlar.

Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi, ilk başlarda, seyrekti. Kapitalizmin ve sınıf savaşımının gelişimine bağlı olarak gitgide yoğunlaştı. Bu mücadele, kelimenin gerçek anlamıyla, her adımda göğüs göğüse bir savaşla ilerledi. Her adımında en şiddetli gerici saldırılar ve ağır baskılarla karşılaştı. Fakat yine de her koşul altında gelişmeye devam etti. Bugünkü ileri noktaya varan hareket, gerçek anlamda

büyük mücadelenin sonucu ve meyvesidir.

Kadın hareketinin mücadelesini ve örgütlenmesini engellemek için elinden gelen her çabayı gösteren burjuvazi; her şeye rağmen bu hareketin gelişip, büyük bir güç durumuna gelmesini önleyemeyince, bu defa da başka bir politikayı devreye soktu. Bu politika, iktidarı ele geçirmeye hazırlayan işçi hareketine karşı da uygulandı. Fakat sonuçsuz kaldı. Bu basınç politikası kadın hareketinin karşısına çıkarıldı. Özü şudur: Kadın hareketi burjuva toplumun ötesine ve ilerisine geçmesin ve komünistlerin önderliğinde hareket etmesin. Onlar, bu yönlerinden uzaklaşmış bir kadın hareketini kabul etmeye hazırlar; çünkü bu durumdaki bir hareketi yeniden yönetebilecekler ve kendi egemenliği altına alabileceklerdir. Ancak unuttukları bir şey var; işçi hareketi gibi, kadın hareketi de öyle bir noktaya geldi ki, bu hareketin amacına varmasını önlemeye çalışan tüm burjuva politikalar başarısızlığa sürüklenmekten kurtulamazlar.

Hiçbir güç, kapitalizmin ötesine geçmemizi durduramaz. Biz, her türlü köleliği baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracak büyük bir tarihsel hareketin, bugüne kadarki en büyük devrimin, proletaryanın toplumsal devriminin etkin bir gücüyüz.

Devrim hedefine ulaşacaktır.

Hedef, tarihin en köklü toplumsal dönüşümüdür.

Hedef, kadınların tam kurtuluşudur.

Kadınlar hedefine varacaktır.

Kırayı yavaş yavaş geliyoruz.

Bizim de saatimiz geldi!

Salgın Günlerinde Kadınlar

~~~~~  
Cemre Eylem  
~~~~~

Son günlerde tüm dünyayı etkisi altına alan Covid-19 salgını ile karşı karşıyayız. İçerisinde bulunduğumuz bu süreçte sistem işçileri ve emekçileri açlıktan ölmekle hastalıktan ölmek arasında bir seçim yapmaya zorlarken bizde bu durumun kadınlar açısından yarattığı sorunları ele alacağız.

Covid-19 günlerinde kadınlar neler yaşıyor? Bugünlerde insanlar eve hapsedilmiş durumda ve bu karantina günlerinde evin temizliğinden yemeğine, çocuklarla ilgilenmekten yaşlıların bakımına kadar ev içi tüm sorumluluklar kadınların omuzlarında. Bu süreçte kadının ev içindeki görünmeyen emeği katlanarak artıyor. Elbette bu durum daha öncede farklı değildi. Lakin içerisinde bulunduğumuz süreç diğer toplumsal sorunları derinleştirdiği gibi kadın sorununu da derinleştirdi.

Mart ayında kadına yönelik şiddette artış görülmektedir. Geçtiğimiz günlerde Hakim ve Savcılar Kurulu 6284 sayılı kanunu neredeyse askıya alan bir karar verdi. Şiddet uygulayanın evden uzaklaştırılmasını zorlaştırdı.

İçine kapanmak zorunda bırakıldığımız evler katledilen kadınların %75'inin cinayet mahali. Siyasi tutsakları kapsamayan, adli suçluları (hırsızlar, sapıkları, katilleri) kapsayan "Corona Affi" ile tahliye olanları düşünürsek "Evde Kal" kampanyasının kadınlar için bir tehlide dönüştüğü ortada. Veriler şimdiden bunu doğruluyor. Çok değil daha bir kaç gün önce "Eşinin boğazını kesti tutuklandı. Yasadan yararlanıp çıktı. 9 yaşındaki kızını hortumla döverek öldürdü." haberi ile sarsıldık. Sokağa çıkma kısıtlamalarının ilk 15 gününde 18 kadın katledildi.

Kadınlar bir yandan şiddete, baskıya maruz kalırken diğer yandan fabrikaların çarkları dönmeye devam ediyor. Bir çoğumuz halen çalışmaya devam etmek zorundayız. Güvencesiz ve sağlıksız çalışma koşullarına mahkum ediliyoruz. Ya işten çıkarılıyor ya da ücretsiz izne çıkmak zorunda bırakılıyor.

Yoksullaştığımız ve yoksunlaştığımız bu günlerde önümüze ödemek zorunda olduğumuz faturalar çıkıyor. Elektrik, su, doğal gaz, kira, gıda vb. temel ihtiyaçlarımızı karşılayamaz duruma geldik. Evde kalırsak faturaları kim ödeyecek? Bize ya salgından ya da açlıktan ölümler diyenlerin aldığı tüm önlemler zenginlerin sermayesini kurtarmak için.

Bugün iktidarın aldığı sokağa çıkma yasağına da değinmek gerekiyor. Bizlere hafta içi çalışın üretim durmasın, hafta sonu evde kalın virüs yayılmasın diyorlar. Bu virüs yalnızca hafta sonu mu yayılıyor? Hafta içi fabrikalarda ve atölyelerde onlarca insan aynı çatı altında çalışmak zorunda bırakılırken salgın tehlikesi yok mu? Bu durumun temelinde yatan sebep patronların çarklarının dönmeye devam etmesi, sermayelerinin zarara uğramamasıdır. Biz emekçi ve işçilerin sağlığını düşünen yok. Sistemin çıkışsızlığı ve çürümesi bugün insanlara tek çıkış yolu olan sosyalizmi tartışıyor.

Sosyalist ülkeler salgın sürecini başarı ile kontrol ederken kapitalist ülkelerin ise yönetememe krizi açıkça ortadadır. Bugün Küba örnek yaratıyor. Küba dünya halklarının yardımına sağlık ekipleri yollamaya devam ediyor. Kapitalizm çöküyor, yeni bir dünya doğuyor. Dünyada yeni bir devrimler dönemi hakim.

Toplumsal sorunların derinleştiği bugünlerde biz kadınlar olarak sorunlarımızın çözüm noktasında toplumun bütün ezilen kesimleriyle bir araya gelmek ve sınıfsal bir mücadele hattı çizmek gerektiğini biliyoruz. Mücadelemiz sınıfsal olmadığı sürece katledilmeye, ezilmeye devam edeceğiz. Bizler emekçi kadınlar olarak salgın sürecinde kapı kapı gezmeye ve insanlara dokunmaya devam ediyoruz. Ziyaretlerimizden bir çıkarımlarımız oldu. En önemlisi bu süreç içerisinde insanların kendilerini yalnız hissetmeleridir. İnsanlar bu zor zamanlarda kapılarını çalanları asla unutmayacaklar. Bugün kapısının çalınmasını bekleyen

yüzlerce insan var. Bizler, o kapıyı çalan kişiler olmalıyız! Sorunlarımızın çözümüne giden yolda örgütlenme aracımız önümüzde durmaktadır. Bulduğumuz bütün alanlarda yanyana gelip örgütlü birlikler/ birliktelikler kurmalıyız. Örneğin mahallelerimizde; adına komite-konsey-dayanışma ağı vs adı ne olursa olsun, kendi sorunlarımızı tartıştığımız ve çözüm ürettiğimiz organlar yaratabiliriz. Kimse bizim sorunlarımızı dışarıdan ya da yukarıdan gelip çözemez. Biz emekçi-işçi kadınlar artık yönetilmek değil, yönetmek istiyoruz. Dünyayı her gün yeniden ve yeniden üreten ellerimizin boş kalmasına, insanlık dışı çalışma koşullarına, açlığa ve her türden yoksunluğa, gelecek kaygısı ile yaşamaya razı olmayacağız. Bu çürümüş sistem ömrünü tüketti, yeni dünyanın inşasında kadınlar en ön saflarda yerlerini alacaktır. Şimdi Harekete Geçme Zamanı! Şimdi Bizim Zamanımız!

Harekete Geçelim!

Son zamanlarda yaşadıklarımız bugünün habercisi gibiydi. Depremler, kasırgalar, kıta yangınları, katliamlar, savaşlar, şimdi de tüm dünyayı etkisi altına alan salgınla yüz yüzeyiz. Şu karantina günlerinde doğa kendi kendine yeniden canlanırken hergün artan ölümler yüzlerle, binlerle ifade ediliyor. Dünya bu çürümüş sistemi artık kaldırmıyor. Küçücük bir virüsün koca devletleri nasıl da aciz, çaresiz bıraktığını, salgını bile fırsata çevirmeye çalıştıklarını görüyoruz. İnsan yaşamının onların gözünde hiç bir değeri olmadığını, kimin ölüp kimin yaşayacağına karar verdiklerini görüyoruz. Atölyelerin, fabrikaların ve inşaatların aralıksız üretime devam ettiğini, işçi ve emekçilerin güvencesiz ve korunmasız çalıştırıldığını görüyoruz. Sağlık emekçilerine hiç bir koruma olmadan cepheye sürülmüş silahsız asker muamelesinin yapıldığını görüyoruz. Zindanlarda devrimci tutsakların salgın bahanesiyle tüm haklarının gaspedildiğini, çıkaracakları infaz paketinden faydalanmamaları için devletin yasal zorlamalara başvurduğunu görüyoruz. Ve tabii ki biz işçi emekçi kadınların hiç düşünülmeden tek kalemde nasıl da harcandığımızı, ucuz iş gücü görüldüğümüzü: önce işten çıkarılan olduğumuzu... Karantina günlerinde maruz kaldığımız şiddetin daha da arttığını, on günde on kadının katledildiğini...Gözden çıkarıldığımızı biliyoruz ve buna karşı yaşamı savunuyoruz!

Yaşamı savunmak için harekete geçelim!
Salgını fırsata çeviren ve bundan hala rant sağlamaya çalışan düzene karşı harekete geçelim.
Bizi salgının ya da açlığın pençesine iten; ölümü gösterip sıtmaya razı eden, şirketlerin ömrünü insanlığın sağlığına tercih eden, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veren düzenin sonu geldi.

Yaşamı savunmak için harekete geçelim!
Savaşlar ve soykırımlarla halkları katleden, mültecileri sınır boyunda ölüme mahkum eden bu sistem artık çürüdü. Ve çürüten sistemi kesip atmak bizim elimizde.
Yaşamı Savunmak için harekete geçelim!

Çıkardıkları infaz paketiyle belli bir zümreyi koruyan, salgında tutsakların sağlığını yok sayanlar, toplumun ileri kesimlerini ölümlerle tehdit ediyor. Hasta tutsakları bile çıkarmaktan korkan sistem kendi devamlılığının olmadığını iyi biliyor!

Yaşamı savunmak için harekete geçelim!
Toplumsal eşitlik yok bu düzende. İşçi-emekçi olsak da kadınız! Önce işten çıkarılan, önce gözden çıkarılan...Salgında dahi şiddet uygulanmasına, öldürülmesine göz yumulan. Kendimiz için, yaşamı savunmak için, yaşamak için harekete geçelim.

Yaşamı savunmak için harekete geçelim!
Biz toplumsal eşitliğin sağlandığı bir düzende özgürce üretirken, üretici güçlerin korunduğu, insanın, yaşamın ve canlının kıymetli olduğunu bilerek, hissederek yaşamak istiyoruz. Eski çürüdü, köhnedi ve yeniyi kurmak bizim elimizde. Biz, bizim olanı geri istiyoruz. Yaşamak için harekete geçelim!

Biz kadınların "bu virüsü" yok etmek için Harekete Geçip, İsyan Etme Saatimiz geldi.

Emekçi Kadınlar (Eka)

AKP, HSK, Korona ve Kadına Şiddet

Sibel Özbudun

Hâkim ve Savcılar Kurulu, Türkiye’de Covid-19 salgınıyla bağlantılı ilk “resmî” ölümden (10 Mart 2020) 10 gün sonra, bir yasayla ilgili olarak, yalnızca birkaç kadın örgütü dışında gözlerden kaçan, ama dikkate değer bir “ek karar” yayınladı... “6284 sayılı kanun kapsamında verilen tedbir kararlarının yükümlülerin koronavirüs kapsamında sağlığını tehdit etmeyecek şekilde değerlendirilmesi gerektiğine...”

Bir başka deyişle, “Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun” kapsamında, aile içinde şiddet uygulayan bireyin müşterek konuttan hâkim takdiriyle uzaklaştırılma kararı verilmesini öngören hüküm, HSK eliyle “coronavirüs” gerekçesiyle bir nevi askıya alınıyordu... Okulların kapatılması, maçların ertelenmesi, belirli yaş gruplarının sokağa çıkmalarının kısıtlanması vb. kritik önlemlerin tartışmaları arasında, bir hayli “marjinal” kalan bir vakaya HSK’nın neden “taktığı”, yerinde bir soru. Öyle ya, 2018 Yılı Adli İstatistiklerine göre 6284 sayılı yasaya muhalefet, yani aile içi şiddete ilişkin adliyeye intikal etmiş toplam vaka sayısı: 3967. Bu vakalardan 3245’i, yani yüzde 81.6’sında “kovuşturmaya yer olmadığı” kararı çıkmış. Kamu davası açılan vaka sayısı 511, oranı yüzde 12.9. “Diğer karar” başlığı altında ise

220 vaka yer alıyor: yüzde 5.5.

Bir başka deyişle, HSK, sayıları birkaç bini geçmeyen kadına şiddet sanığına, yasanın öngördüğü gibi geçici evden uzaklaştırma yaptırımını uygulanması konusunda hâkimleri uyarıyor. Bir yığın acil önlem (işten çıkarılmaların yasaklanması, maske-dezenfektan temini, kent dışı yolculukların yasaklanması, kapatılan işyerleri çalışanlarına yönelik ödenekler...) bu denli uzun süre bekletilirken bu kadar “marjinal” bir sayıya ilişkin özel düzenleme gayretkeşliğinin nedeni ne ola ki? Üstelik de adliyelerde sadece sanıklı duruşmalar görülürken ve diğer tüm davalar neredeyse askıya alınmışken?

Bu yeni düzenlemeyle hâkimlerin şiddet faili kocaya (ya da baba, ağabey, sevgili...) evden uzaklaştırma hükmünü uygulamakta bir hayli tereddütlü davranacağı, aşık. Bu, şiddet gören kadınların, şiddet uygulayan koca/baba/kardeş/sevgiliyle aynı evde -üstelik de çıkmamacasına- birlikte kalmaya mahkum edilmesi demek. Potansiyel katille potansiyel maktulü aynı hücrede kalma cezasına mahkum etmek gibi bir şey. Tabii

buna bir de coronavirüsün katmerlendirdiği ekonomik krizin etkilerini eklemek gerek: işsizlik, parasızlık, kira için sıkıştıran ev sahibi, kapatılamayan bakkal borcu, ödenemeyen elektrik faturası... Sıcak "aile yuvası"nı patlayıcı deposuna dönüştüren bir dizi etken. Hele ki, bizzat İçişler Bakanı Süleyman Soylu'nun açıkladığına göre 2019 yılı içinde kadın cinayetlerinin yüzde 73'ünün evde işlendiği düşünüldüğünde...

Bu "evden uzaklaştır(ama)ma" yaptırımına, bir de siyasileri içeride bırakıp "adi suçlular"ı (hırsızlar, katiller, sapıklar...) salıveren "Corona affı" ile çıkacak olanları eklerseniz, "evden çıkma" kampanyasının kadınların çoğu için nasıl bir cehenneme dönüşeceğini düşünebilirsiniz...

Veriler şimdiden bunu doğruluyor. Bu gidişle, virüs kaynaklı ölümlere, bir de kadın cinayetlerini eklemek gerekecek. Nitekim İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün verilerine göre İstanbul'da 2019 Mart'ında 1 804 olan aile içi şiddet vakaası, Mart 2020'de 2 493'e fırlamış. Artış oranı yüzde 38.2! Emniyet verilerine göre, asayiş suçları azalırken, kadına şiddet, tırmanıyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu ise, sokağa çıkma kısıtlamalarının ilk 15 gününde 18 kadının öldürüldüğünü açıklıyor. Yukarıda değindiğim koşullar ağırlaştıkça, bu oranın daha da tırmanacağını kestirmek için kahin olmaya gerek yok. Bu "trend" Türkiye'ye özgü değil. Örneğin salgını önlemeye yönelik tedbirler kadına yönelik şiddet vakalarında Fransa'da yüzde 30'luk bir artışa yol açmış. Çin'de ev-içi şiddet vakaları üçe katlanmış. ABD'de de yüzde 30'luk bir artış kaydediliyor. İngiltere ve Galler'deki yerel istismar kuruluşlarına göre İngiltere'de Ulusal İstismar Yardım Hattı'na yapılan çağrılar yüzde 65 arttı. Fark şu ki, bu ülkelerin çoğunda ev tecridinin kadınların başına patlamaması konusunda çaba gösteriyorlar: Örneğin Fransa'da İçişleri Bakanlığı şiddet mağdurlarının karakola gitmeden, en yakın eczaneden bildirimde bulunabilmesini sağladı; boşalan otel odalarının bir kısmı şiddet mağdurlarına açıldı...

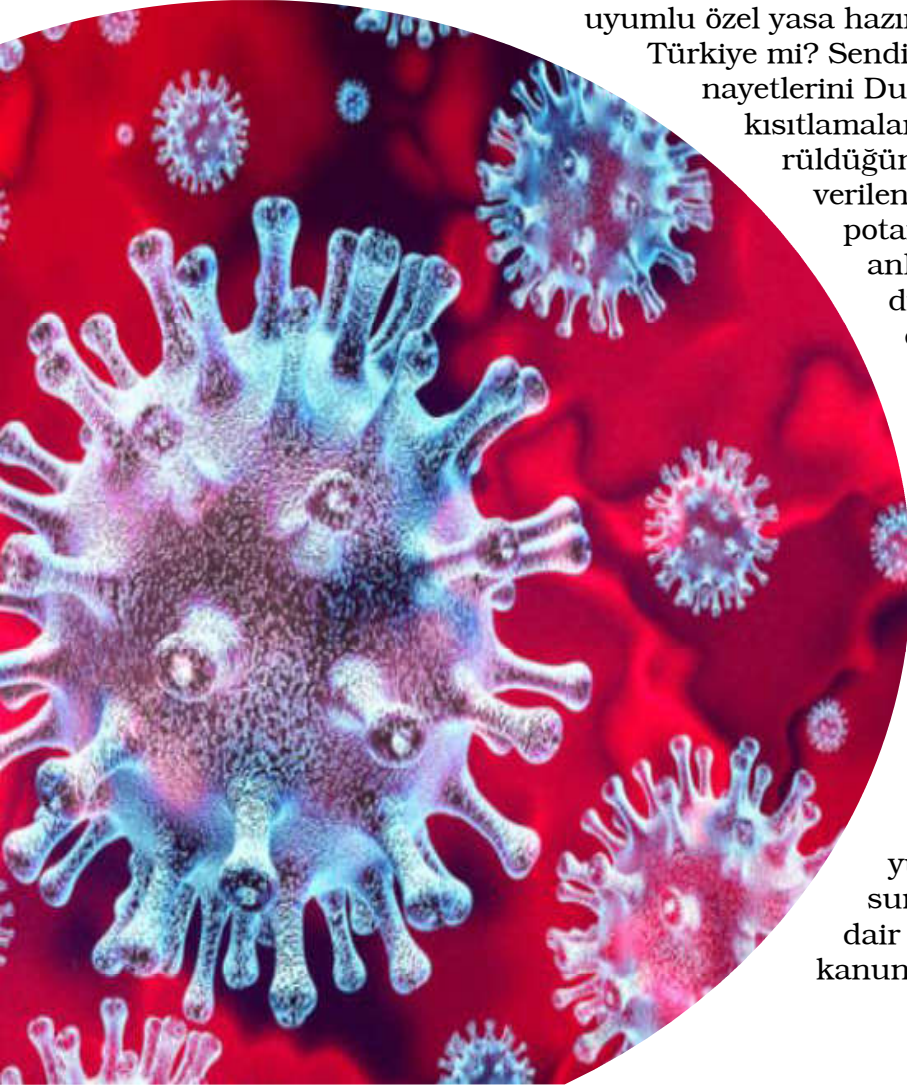
Kanada'da Başbakan Justin Trudeau, kadın sığınma evleri, cinsel saldırı merkezleri ve çocuk barınakları için toplam 50 milyon dolarlık destek paketi açıkladı. Avustralya'da da ev içi, aile içi ve cinsel şiddet mağdurları için açıklanan paketin büyüklüğü 92 milyon doları buluyor. Almanya yeni sığınma evleri açıyor. Avusturya ise önlemlere uyumlu özel yasa hazırlığı yapıyor...

Türkiye mi? Sendikaların, kadın örgütlerinin uyaKadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu ise, sokağa çıkma kısıtlamalarının ilk 15 gününde 18 kadının öldürüldüğünü açıklıyor. ralarına, bu konuda meclise verilen önergelere karşın, "tık" yok. Kadınları potansiyel katilleriyle aynı eve kapatmak anlamına gelen HSK kararından sonra, kadınları yüzyüze oldukları şiddet ve tehdide karşı savunacak en küçük bir önlem yok!

AKP iktidarının "krizleri fırsata çevirme" konusundaki mahareti malum... Öyle gözüküyor ki, HSK "tavsiyesi" bu girişimlerden biri.

Nasıl mı?

6284 sayılı yasa ile ona kaynaklık eden İstanbul Sözleşmesi'nin İslamcı çevrelerde nasıl bireleştirilip bombardımanına tutulduğu, yabancımız değil. Başta Akit gazetesi olmak üzere reaksiyoner medyada manipülatif istatistikler desteğinde, 6284 Sayılı Yasa'nın erkekleri nasıl mağdur ettiği, "sıcak aile yuvası"nın temellerini nasıl sarstığı, masmus çocukları nasıl "babasız" bıraktığına dair haberler yayınlanıp duruyor."6284 sayılı kanundan kimler memnun, kimler memnun

değil önce bunlara bakmak gerekiyor. Kimler memnun? Toplumda sadece kadın penceresinden bakan feministler, AK Parti'nin çıkardığı hemen her kanuna itiraz eden LGBT'liler, solaklar, Kemalistler memnun. Aile içindeki en küçük tartışmada, hemen boşanma kararı verilmesini öngörenler memnun. Peki kimler 6284'ten rahatsız? Türk toplumunun örf ve adetlerine saygılı olanla, aileyi toplumun merkezi olarak görenler, ailedeki ufak tefek rahatsızlıkların uzlaştırma ile çözümlenmesi gerektiğini, en küçük ihtilafta hemen mahkemenin, karako-

lun devreye girmemesi gerektiğini savunanlar rahatsız. Bu durumda, siyasi iktidar konuyu bir daha incelemeli yollu telkinler hedefini bulmuş olmalı ki, Tayyip Erdoğan, İstanbul Sözleşmesi' nin gözden geçirileceğine dair (AKP'li kadın vekillerin dahi tepkisini çeken) bir açıklama yaptı.^[12] Nihayetinde, "Toplumda sadece kadın penceresinden bakan feministler, AKP'nin çıkardığı hemen her kanuna itiraz eden LGBT'liler, solaklar, Kemalistler"le aynı karede gözükme, tabandakinden tepedekine, tüm AKP camiası için bir kabus...

Hal böyle olunca, HSK kararı, Coronavirüs "kriz"ini fırsata çevirmenin bir yolu olabilir mi? Nihayetinde, ev içi şiddetin bu denli "abartılması" AKP' nin içinde ya da kıyısında duran "erkek" bürokrasinin bir türlü anlamlandıramadığı bir "incelik" bir "Batı taklitçiliği".

Bir milletvekilinin evinde ölü bulunan yabancı uyruklu bir kadın bakıcının soruşturmasının "intihar" yaftasıyla alelacele kapatıldığı, Dersim' de genç bir kadının bir polisin oğlu olan sevgiliyle görüştüktan sonra ortadan kaybolması ardından polis ve oğlunun ilden apar topar uzaklaştırıldığı, eski bir içişleri bakanının milletvekili olan oğlunun adının tecavüz iddialarıyla karıştığı Kazak gazeteci kadının ölümü kayıtlara "intihar" diye geçerken, şüpheli oğlunun helikopterle olay yerinden kaçırıldığı... bir melanet dizisinde, kafası bozulan erkek yurttaşların kafasını-gözünü kırdığı ya da katlettiği kadınlar kimin umurunda? Nihayetinde, bunlar Batmanlı ilahiyatçı Mürşit Cevahir'in de dile getirdiği gibi, "evlenirken de boşanırken de Allah ve Resülü' nün kurallarına riayet etmememiz"den kaynaklanıyor!

Mevcut iktidar koşullarında Coronavirüs tecridinin bir kadın katliamının önünü açması, kaçınılmaz gibi duruyor. Buna "Hayır" demek, yalnızca kadın örgütlerinin değil, tüm emek güçlerinin, devrimci muhalefetin ivedi görevlerindedir.

Bedenim Evde Kalbim, Ruhum Çocuklarımda Kaldı

~~~~~  
Aysel Şat  
~~~~~

Tüm dünyayı etkisi altına alan, bir türlü baş edilemeyen, yayılmasının bir türlü önlenemediği, içerisinde bulunduğumuz pandemi günlerinde kendimiz, ailemiz, sevdiklerimiz için (eğer mümkünse) evde kalıyoruz. Kalıyoruz da bu ne kadar kolay oluyor acaba...

Bana soruyorsanız bu soruyu emin olun bunun cevabı; gerçekten hiç kolay olmuyor derim.

Eş kimliğimle cevap veriyorsam eğer; eşim küçük esnaf diye tabir ettiğimiz grupta. Kendimizin küçük bir işletmesi ve 5 çalışmamız var. Yani evini geçindirmekle yükümlü beş insan, beş ev, beş aile... O insanlara nasıl evde kal diyebiliriz ki? Sen evde kal, ben seni zor durumda bırakmam da diyemiyoruz. Ama ücretsiz izin de vermiyoruz. Peki bu çark nasıl dönecek?

Eşim işe gitmek zorunda. Bakmakla yükümlü olduğumuz çocuklarımız var. Ödemesini henüz bitiremediğimiz kredimiz, ödenmesi gereken kredi kartlarımız, maaşlarının ödenmesi gereken çalışanlarımız var. İşimiz hizmet sektörü dolayısıyla insanlarla birlikte olmak zorundayız. Bundan dolayı eşime her an virüs bulaşacak diye korkuyorum.

Anne kimliğimle cevap veriyorsam eğer, ki bu hepsinden zor...

Başka bir şehirlerde okuyan oğlum ve başka bir şehirde yaşamakta olan beyaz yaka dediğimiz gruba mensup kızım var. Diğer öğrenciler gibi benimde oğlum mağdur edilenlerden. Ulaşımındaki rezaletlerden dolayı virüs bulaşmasın diye evine dönemedi. Yaklaşık bir buçuk aydır tek başına, öğrenci evinde yalnız yaşıyor. Aklım, yüreğim hep onda.

Kızım biraz daha şanslı birçok insandan. İşini evinden yürütebilenlerden. Şimdilik maaşını alabiliyor. Peki gelecekte alabilecek mi? Hala bir işi

olabilecek mi? İş yeri kapalı eminim ki onları da maddi sıkıntılar bekliyor önümüzdeki süreçte bir çok iş kolu gibi... Yani bu salgın süreci bitiminde büyük ihtimalle kızımı işsizlik bekliyor bir çok çalışan gibi.

Kızım ve diğer işsiz kalacak olanlar yaşamlarını nasıl sürdürecekler? Parasızlıkla nasıl baş edecekler? Ruh sağlıklarını nasıl koruyacaklar? Yani her sabah uyandığımda, her gece başımı yastığa koyduğumda çocuklarımı düşünmeden edemiyorum. Nasıllar, bu süreci nasıl atlatacaklar, onlarla bir daha ne zaman bir araya gelebileceğim? Bilemiyorum! Tek bildiğim şey onları çok özlediğim...

Kendi kimliğimle, ben olarak cevap verecek olurum; kendime dikkat etmeye çalışıyorum, evde kalıyorum. Evet belki beden sağlığımı koruyorum. Ya ruh sağlığım ne olacak? İşimizi, eşimi, çocuklarımı düşünmekten, pandemi sürecinin yönetilememesinden, bundan dolayı daha evde ne kadar kalacağımızı bilememekten, medyada her kafadan çıkan abuk subuk haberleri takip etmekten bazen ruhsal çöküntü yaşıyorum.

Uykularım kaçıyor, tansiyonum yükseliyor, yemek düzenim bozuldu. Kısacası iyi değilim, iyi değiliz. Tabiki sevdiklerimi uzun süredir görememek, evin kapısından dışarı çıkamamak, özgür olamamak da cabası.

Şu an, ben ve tüm sevdiklerim dahil olmak üzere hepimizin sağlıklı, güzel günlerde tekrar bir birimizi kucaklayacağımız günlerde tekrar birlikte olabilme düşüncesiyle özlemlerim bekliyorum..

Sağlıkla, umutla, sevgiyle kalın...

Mültecinin Korona ile İmtihanı

~~~~~  
Tuğba Acar  
~~~~~

Avrupada coronadan etkilenen insanların büyük çoğunluğu da mülteciler oldu. Bende o insanlardan biriyim. Hollanda'da bir kampa yaşıyorum. Kasım ayının ortalarında geldim buraya. Biz oturum almayı eve çıkmayı beklerken bir sabah devlet işlerinin durdurulduğunu öğrendik. Sebebi tüm Avrupaya yayılan Corona virüsdü. Asıl zorluk bu süreçten sonra başladı bizim için. Sonunun ne zaman geleceğini bilmediğimiz bir yola girmiş olduk. Burada bizlerin yaşadığı en büyük sorun yiyecek bulmak oldu. Sığınma kamplarında mültecilere haftalık yiyecek ihtiyacını karşılayacak 50 euro kadar ücret veriliyor. Ülkede karantina ilan edilince her yerde olduğu gibi burada da marketler yerel halk tarafından neredeyse boşaltılmıştı. Ekmek dahi bulamaz hale geldik. Elimizde olan un vs. gibi şeylerden ekmek yapmayı denedik. Kamp komşularımızla elimizde ne varsa birbirimizle paylaştık. Ve gördük ki dünyanın her yerinde virüsten salgından ziyade insanlar en çok aç kalmaktan korkuyor. İnsanlığın başına ne türlü felaket gelirse gelsin en büyük sorunumuz "açlık". Suriye'den yeni iltica eden bir aile şöyle anlatıyor: "Savaşın içinden çıktık, evlerimize bombalar yağdı, bütün hayatımız değişti bu süreçte ama bizi en çok korkutan şey açlıktı. Hergün karnımızı nasıl doyururuz diye düşünüyorduk.

Açlıktan ölmezsek savaşında bir gün biteceğine inanıyorduk..." Bir başka konu ise kamp içerisinde bizi tedavi etmek için açılmış küçük bir sağlık ocağı bulunuyor. Ülke karantinaya alındığında sağlık ocağı da kapatıldı. Farklı sağlık sorunları için muhatap bulamadık. Yalnızca Corona vakalarına baktıklarını muayene olamadığımızda anladık. Burası soğuk bir ülke, bu havaya alışkın olmayan mülteci çocuklar hasta oluyor. Anne, babalar çalacak bir kapı bulamadıklarından günlerce çocuklarıyla uğraştılar. Öyle ki bu günlerde herkes olduğundan daha endişeli. Burada eşi dostu olanlar bir nebze daha şanslıydı, onların evlerine misafir olma imkanı buldular. Ama herkeste bir korku ve suçluluk duygusu hakimdi ya taşıyıcıysam gittiğim yere de bulaştırırsam. Marketler hariç her yer kapatıldı. Sığınma kampında ev sırasına girmiş

“Savaşın içinden çıktık,
evlerimize bombalar yağdı,
bütün hayatımız değişti
bu süreçte ama bizi en
çok korkutan şey açlıktı.
Her gün karnımızı nasıl
doyururuz diye düşünüyör-
duk. Açlıktan ölmezsek
savaşın da bir gün bite-
ceğine inanıyorduk...”

çalışmalar yürütüldü, imza kampanyaları başlatıldı. Ne yazık ki olumlu bir sonuç çıkmadı. Kampta komşularımızla bir araya geldiğimizde, ettiğimiz sohbetlerde herkes şunu düşünüyordu, biz insanız nasıl böyle bir durumda yalnız bırakılırız "koskoca" Avrupa ülkesinde. Oysa ki küçücük bir ada ülkesi Küba nasıl da sahip çıkmıştı hem kendi halkına hem de dünyaya. Biz bu süreçte gördük ki bizi öldüren savaşlar, doğal afetler, salgınlar değil. Bizi öldüren sistemin ta kendisi. Gelişen teknoloji ve bilimiyle hepsinin önüne geçebilecek birikime sahipken, bizi yönetmeye çalışıp yönetemeyenlerin insanı önemsemeyen politikaları ile, kar hırsı ile öldürülüyoruz. Sürekli bir savaş içindeyiz ve bu savaşlar kimi zaman açlıkla, kimi zaman topla-tüfekle sürülüyor önümüze. Bizden de savaşmamız isteniyor. Bazen neyle neye karşı savaşacağımızı bile bilmiyoruz.

Bugün farklı! Bugün insanlık öldürücü bir savaş içinde. Ve bu savaşı durdurma, bu duruma el koyma vakti çoktan geldi. Bu sistemin nerede hangi ülkede olursa olsun insanı önemsemediğini, virüs karşısında nasıl çöktüğünü gördük. Bugün bunu daha net görüyoruz çünkü biz ölüyoruz. Yaşamak için savaşmak için buna dur demek zorundayız. Yaşamak için savaşmak zorundayız. Artık bu savaş artık kendi kendi hayatlarımız için. Hayatlarımız üzerinde söz söylemeye kalkanlara, bizleri ölümle burun buruna bırakanlara karşı cevap hakkı doğdu bize. "Yaşamak istiyoruz!"

uzun zamandır eve yerleşmeyi bekleyen sığınmacılara ev çıksa dahi verilmediği oldu. Olağan üstü zamanlar... Ülke genelinde salgına karşı bir çok önlem alınırken en az beş yüz kişinin iç içe yaşadığı kamplarda hiç bir önlem alınmadı. Yetkililerle görüşmeler yapıldı, detaylı bir temizlik, daha sağlıklı yaşanılabilir bir ortam hazırlamak için, ancak gerekli cevabı alamadık. Bize söylenen sadece "Herkes kendi temizliğine özen gösterecek!" Yüzlerce çocuğun ve yaşlının yaşadığı bir alanda salgınla ilgili hiç bir güvenlik önlemi alınmadı. Ülke genelinde bir çok kamp karantinaya alındı. Bir kişinin hastalığı bir çok kişiye bulaştı bu koşullarda. Kampların bu süreçte kapatılması için

Taksim'e

İdil

Gecesinde ince bir heyecanla sohbe daldığımız bir günün sabahına uyandık. Uyanır uyanmaz haberlere bakıyorum: "3 Mücadele Birliği okuru Taksim'e yürürken gözaltına alındı". Evet, günaydın. Her şey olması gerektiği gibi. Birazdan aynı meydana biz çıkacağız. Hepimizde ne yapacağımızı bilen insanların emin sakinliği var. Tarih yapıcılarının duvarına bir tuğla eklemeye gidiyoruz. Bizi salgının en tehlikeli boyutlara ulaştığı günlerde bile "özel izin"lerle fabrikalarda çalıştıranlar, atölyelerde fazla mesailer yaptırılanlar bugün 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak yasak demiş. Bu yasağı hiç tanımadık. Şimdi, yoksulların evde açlık dışarıda virüs olarak 2 taraftan da ölüm arasında kaldıkları böylesi bir dönemde yeniden Taksim'e çıkacağız.

Toplanma yerine ulaştık. Pankartı açtıktan sonra yürümeye başladık. Yürümenin çeşitli biçimleri vardır, öyle coşkulu ve hızlı yürüyoruz ki önümüz kesilmese tek solukta Meydan'da olacağız. Bir yoldaşımın sesini duyuyorum: "Onlar evde kalın bahanesiyle işçilere emekçilere bayram gününü yasaklıyorlar. Ama yine onlar, işçileri özel izinle fabrikada atölyede çalışmak zorunda bırakıyorlar. Onlar evde kalamayanların halinden anlamazlar. Çünkü onlar bir valilik binası önünde kendilerini yakmadılar. Çünkü onlar, çocuklarına okul ihtiyaçlarını alamadığı için boynuna urgan geçirmediler. Çünkü onlar, infaz yasasıyla serbest bırakılan bir katil erkek tarafından katledilen kadın olmadılar." Pankartı sıkı sıkıya tutuyorum. Biraz ileride polis engellemeye başlıyor. Hepimiz pankartın etrafında toplanıyoruz.

O an, dışarıdan ne gelirse gelsin karşısında direnecek yürek atışları duyumsuyorum. O an, o meydana zaptetmeyi bir kere aklına koymuş olan binlerce insanın gücünü hissediyorum. Uzun bir uğraşın ardından çoğu yoldaşımızı işkence ile gözaltı aracına

götürüyorlar. Pankartı benimle beraber tutan yoldaşımı görüyorum uzakta, ona işkence yapıyorlar. Bu kısa kesit, anlık görüntüyü görünce araca gitmemek için daha güçlü direniyorum. Pankart artık yalnızca bende. Onu kolay alamayacaksınız. Onu yoldaşlarıma işkence yapıyor benden alamayacaksınız. Öyle de oluyor. Ellerim kilitlenmiş, açamıyorlar. Birinin sesini duyuyorum: "Yeter artık alamıyoruz, vermiyor. Pankart ile birlikte götürelim.."

Araçtayız, içeride iki kişiyi birbirine kelepçeleme polisin kamerayı görünce sosyal mesafe kurallarını anlatıyor. Hastaneye getirildiğimizde ateşimizi ölçerlerken çoğumuz 38 derecenin üzerinde çıktığımızda yüzlerindeki korkuyu görüyorum. Son 1 saatleri o aracın içerisinde bize ters kelepçe yapmak için işkence uygulamakla geçti, ya virüs bulaştıysa? Halbuki vücut ısıımız araçta yükseldi. Aracın ve hareketin sıcaklığını düşünemiyorlar. Muayenedeyim, kolumun kırık olduğunu öğrendim. Dirsek yerinden, düşerken olmuş olmalı. Doktor gülümsüyor: "Bu kırık kolla nasıl slogan atıyorsun?" -Dirsek kırıkları o kadar acıtmıyormuş. Gülüşüyoruz. Biraz sonra araca tekrar götürüleceğim ve 2 saate yakın ortopedistin gelip alçı yapmasını bekleyeceğiz. Alçı sonrası aynı araçla Vatan'a götürülüyoruz. Bizi burada uzun süre tutmak istememiş bu kez savcı! "Sokağa çıkma yasağı" nı ihlal ettiğimiz gerekçesiyle tutanak tutuluyor, ardından çıkış muayeneleri için 4'erli olarak 3 ayrı hastaneye götürülüyoruz. Oradan sonra artık serbestiz.

Metrobüse binerken hiçbirimizin telefonu yok.. Bindığımız metrobüsde diğer arkadaşlarımızla karşılaşıyoruz. Sabah kavgamız bir araya getirmişti bizi, şimdi ise tesadüfler.. Hepimizin yüzünde en ileriye hedeflemiş olmanın haklı gururu var. İneceğimiz duraklarda vedalaşmıyoruz, yeniden bir araya geleceğimiz güne kadar kısa bir "dikkat edin" çağrısı sonrası şehrin boş caddelerine dağılıyoruz..

Değişen Hayatlarımız Umut İnsanda

Demet Demeter

Koronavirüs salgınından bu yana dünya üzerinde pek çok yerde pek çok hayat değişti... Kimi en sevdiğini kaybetti... Kimi sağlığını.... Kimi işini...

Milyonlarca, milyarlarca emekçi ya açlıktan ya da Korona virüsten ölme gerçekliğiyle başbaşa kaldı. Kapitalist-emperyalist sistem, işçi ve emekçilerin yüz yüze olduğu bu “açlıktan” ya da “Koronadan” ölme gerçekliğini pek umursamadılar.

Tüm bunlara bir de yoksul, işçi, işsiz kadınların evde kalırken uğradıkları şiddeti de eklediğimizde milyarlarca insanın her birinin hayatının nasıl değiştiğini görebiliriz. Her gün bu değişimi kendi hayatlarımızda da yaşıyoruz zaten.

Ana haber bültenlerinde her gün yayınlanan Korona virüsten ölüm rakamlarının yanına açıklarakamları eklenmese de işsizlikle boğuşan milyonlarca emekçilerin açlıkla yüzyüze olduğunu biliyoruz.

Bir ülkede bir günde 8-10 kişi intihar ediyorsa işsizlik-açlık tehdidi yüzünden, her gün onlarca, yüzlerce kadın kapatıldıkları evlerinde şiddete uğruyor ve bir kısmı da öldürülüyorsa varın gerisini siz düşünün.

Koronavirüs tüm dünyayı kasıp kavururken, bu süreci bile ranta çevirmeye çalışan kapitalist sistem de bizlerin hayatını çekilmez hale getirdi. (Pandemiye bahane göstererek Cezaevlerinden tecavüzcüleri, katilleri serbest bırakması ise işin başka bir boyutu... Artık biliyoruz ki her şey değişti.

**"Dünya halklarının,
emekçilerinin, işçi-işsiz,
emekçi kadınların umudu
sosyalizmde. Umut insana
değer veren sosyalist
sistemde...
Umut insanda!"**

Evet hayatımızda pek çok şey değişti... Atık hiçbir şey eskisi gibi değil ve olmayacak. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Tarih; Korona virüsten öncesi ve sonrası diye kaydedecek bunları!..

İnsanlık büyük bir sınavdan geçiyor. Bu, insanın insan olarak kalabilme sınavı aynı zamanda. İnsani değerleri yitirmeden, yardımlaşmayı örererek, geliştirerek tüm dünyayı kasıp kavuran Korona virüse karşı ve kapitalizme rağmen insan olarak hayatta kalmak....

İşte Küba, işte Vietnam, işte Demokratik Kore (Kuzey Kore) insanlık sınavını daha şimdiden başarıyla tamamladılar.

Önce insan diyen ve insana değer veren bu sosyalist ülkeler; anında tedbirlerini alarak Korona virüsün kendi ülkelerinde yayılmasına fırsat vermediler. (Vietnam'da Korona virüsten ölen yok şimdiye kadar).

Bir tek vatandaşını bile kendi kaderine terk etmediler. Ayrıca bu ülkelerin hiç birinde işsizlikten intiharları, kadına yönelik şiddeti göremezsiniz!
Kendisine uygulanan büyük bir ablukaya ve ambargoya rağmen Küba ihtiyacı olan her yere sağlıkçı ve doktor göndererek dünya halklarına da yardım etmeye çalıştı, çalışıyor. Tabi ki dünya halklarının gönlünde taht kurdu. Halklar gözünü sosyalizme dikti.
Koronavirüs öldürür, kapitalizm öldürür, dayanışma yaşatır, kolektivizm yaşatır; sosyalizm seni yeniden insan kılar...

Dünya halklarının, emekçilerinin, işçi-işsiz, emekçi kadınların umudu sosyalizmde. Umut insana değer veren sosyalist sistemde... Umut insanda!..

NASIL AFFEDEBİLİRİM Kİ?

15 Nisan 2020'de pandemi sürecinde birçok mahkuma af geldi. Tabii ki düşünce suçlularına; tabii ki şarkılarını özgürce söylemek isteyenlere, tabii ki özgürce bir yaşamı savunanlara ve tabii ki doğru haber peşinde olanlara değildi bu af. Bana sorarsanız yeryüzünde asla yeri olmayan yaratıkları salıveriyorlar. Yani tacizcileri, tecavüzcüleri, katilleri, halk soyguncularını vs. vs... Ben işin en çok tacizci, tecavüzcü, katil kısmına takıldım. Çünkü ben onları asla affetmiyorum.

Henüz çocuktum ben onları yüreğimde mahkum ettiğim zaman, şimdi nasıl tahliye edebilirim ki? Hiç bir şeyin farkında olmayan küçük masum bir çocuk. Aklımca evimize gelen misafir abiler amcalardı onlar. Çocuk ruhumu yaralayandılar. Çocukluğumun katiliydiler onlar. Çocuk ruhumu ölüme, bedenimi kirlenmişliğe, gençliğimi güvensizliğe, orta yaşlılığımı mutsuzluğa itendi onlar. Nasıl affedebilirim ki?!!

Nasıl affedebilirim ki, Pozantıda öğrenci yurdunda beni diri diri ölüme mahkum edendiler onlar... Nasıl affedebilirim ki, 11 yaşındaydım arabayla ezdiler, intihar etti dediler oysaki intihar nedir bilmezken...Nasıl affedebilirim ki? 15 yaşında beni evlendirmek istediler karşı geldim, öldürdüler intihar dediler...

Nasıl affedebilirim ki, henüz 8 yaşındaydım tecavüz edip elektrik direğinin dibine gömdüler beni... Nasıl affedebilirim ki, 20 yaşında genç bir kızdım başka erkeklerle konuştum diye yüzüme asit attılar, yüzüm tanınmaz halde... Hayatımda söz sahibi olduklarını sananları, yaşamı bana dar edenleri

NASIL AFFEDEBİLİRİM Kİ...

Ben kimiyim?
Benim adım Rabia Naz
Benim adım Berfin
Benim adım Eylül
Benim adım...

Bir Anne

Bir Bilmece Bu

Çok acımasız bu kaçınıcı bilmece sayamadığımız. Ölüyoruz, öldürülüyoruz hem de göz göre göre. Hem de ölmemiz gerektiğine inandırılarak. Yaşamı inadına savunurken, küçük bir çiçeği narince severken, o küçük sevgiden kocaman sevgiler yaratırken öldürülüyoruz. Ölüme inandırılıyorz! Daha doğarken başlıyor mücadele, kadın olarak dünyaya gelirken...

Sonra örüyorlarilmekilmek işliyorlar beyinlerimize korkuyu, itaati. Bu sistemin bire - sıfır olarak dünyaya gelenleriyiz biz. Erkek egemen sistemin erkekleri, kadınları onlar. Onlar işte onlar öldürüyorlar bizleri! Yarınlarımızı öldürüyorlar! Bitmeyecek umutlarımızı öldürdüklerini sanıyorlar. Öyle sanıyorlar! Atlıyorlar öfkemizi, atıyorlar ölüp ölüp dirildiklerimizi! Atlıyorlar sevgimizin dünyayı kucaklayan yanını. Cana can kattığımızı atıyorlar. Evet yüreğimizi ateşe veriyorlar, evet feryat ettiriyorlar, evet nefessiz, takatsiz bırakıyorlar ve daha nice insanlık dışı şeyler yapıyorlar da... Ama yeniden yeniden daha da güçlü daha da umut dolu doğduğumuzu unutuyorlar...

Yağmur Yıldırım

Çalıştığım yerde ücretsiz izne çıkarılan işçilerden biriyim. Evde kalın diyorlar ama ben hiçbir yardım alamadan evde kalıyorum.

Bu nasıl bir sistem ki hem işinden ediyorlar hem de evde aç kalın bizim ne zaman keyfimiz isterse o zaman yardım ederiz mantığıyla evlerinizde kalın diyorlar. E çocuklarımızla evde aç bekleyeceğim ve acıktıklarında onlara; "ne zaman koli yardımı gelirse size o zaman bir tas yemek verebileceğim" mi diyeceğim? Sistemsizliğin içinde, olmayan sistemin içinde zaten yoklukla savaştığımız yetmişmiş gibi bu sefer de katilleri sapıkları çocuklarımızın başlarına bela ederek çocuklarımızı yine hedef aldılar. Biz gariban olanlara en büyük cehennemini yaşatmak için hiç vakit kaybetmiyorlar. Siz yokluğu bizlere vaad etseniz bile katilleri sapıkları başımıza bela edip affetseniz bile biz affetmeyeceğiz!

Unutmayın ki sizlere karşı olacak biz işçiler, biz ev kadınları.. Sizlerin karşısında susmayacak! Bizleri de sizler unutmayın her alanda her sokakta sesimizi her zaman duyacaksınız. Ne bu çürümüş sisteme ne de sizin yalanlarınıza boyun eğecek değiliz.

Gazi Mahallesi'nden İşçi Bir Anne

BİR ÇAĞ GİDİYOR!

Bir çağın içinde, amansız yolculuğunda,
Yine yenilgilerin ortasında...
Yine zulme sürüklendi kadın!
Kimi dört duvar arasında,
Kimi zindanlarda,
Kimi daha çocuktu!
Ödedi canıyla,
Ekledi cinayet sayfalarına
Bir de kendi adını...
Yokluğun yoksulluğun
Savaşın ve salgının
Önde giden kurbanı oldu
Yine bir kadın!

.....

Zor değildi yaşamak

Ve;

Dünyayı bir kadın ellerine

Korkusuzca bırakmak

Zor değildi....

Belki bu kadar zulüm

Bu kadar savaş

Bu kadar yokoluş yaşanmayacaktı...

.....

Doğa katledilmeye beslenirken

Yozlaşmış ellerde,

Doğayı okşayan herşey hunharca

Kuraklığa terkedilirken,

Köhne duvarlar ardında

Bir çocuğun yaşamı son bulmayacaktı!

Bir kadın zulme uğramayacaktı!

.....

Bir çağ aldı gidiyor

Duygular metruk

Avuçlar virane

İnsan insan olmaya hala mecalsiz!

Bir çağ ölümü bile yalnızlaştırarak

Sanal dostluklar pekiştirerek gidiyor...

Ve hala görmüyor

Sevgisi yoksul, fikri yoksul,

Yüreksiz vücutlar sürüsü....

Yaşamı doğuran doğayı

İnsanı doğuran kadını

Katletmeye devam ediyor!

Vicdani metruk yardımcıları eşliğinde....

Süheyla Güney Avcı

Gerçeği Eğip Bükmek

Gerçeği ne kadar eğip bükmeye çalışsanız da gerçek gerçektir!!! TBMM’de infaz yasasında yapılacak olan düzenlemeler konuşulurken; bugünkü yasa koyucularının temsilcisi ve aynı zamanda kendisi de bir kadın olan sözcü, infaz yasasında, kadına şiddet ve çocuk istismarına ilişkin yapılacak düzenlemelere ilişkin karşı çıkışlara, “gerçeği bükmek, algı operasyonu, kodlama” gibi ifadeler kullanarak yaptıkları yasa teklifinin savunusunu yapmıştı. Oysa ki; bugün yasalaşan o teklif karşımızda “Yasa teklifi değil yasamanın utanç belgesi” olarak durmaktadır.

TBMM de bile kendi içinde tartışmalara sebep olan, çocuğun cinsel istismarı

dahil cinsel suçların önce açığa alınıp oradan izinle topluma salınması yolunu açacak düzenlemeyi kanının son damlasına savunan ve buna karşı çıkan meclis içindeki seslere “gerçek bükücü, algı operasyoncusu” gibi ifadelerle saldıran kadın hemcinsimiz bu alçakça düzenlenmiş yasanın hazırlayıcılarının sözcüsü ve en ateşli

savunucusudur. Yasa koyucuların ve Onların temsilcilerinin , bu yasayla ilgili savunuları, cinsel suç ve çocuk istismarı faillerine açık cezaevine geçme hakkı getirilmediği, “Covid-19 izni” üzerine kuruluydu. Sanki cezaevlerindeki tutsakların ve toplumun sağlığı onları gerçekten ilgilendiriyormuş gibi. Onlar orada dana derisinden koltuklarına gerilmiş bu alçakça yasayı, sirki andıran parlamentolarında tartışırken. Yani başımızda bir kadın komşumuz, iş arkadaşımız yada toplumun orta yerinde hiç temasımızın olmadığı anahaber bültenlerine konu olan bir kadın; kocası, babası, ağabeyi tarafından yada her zaman olduğu gibi aşkından gözleri kör olmuş bir erkek tarafından şiddete, hakarete uğramakta hatta öldürülmektedir belki. Orada yani parlamento da infaz yasasını tartışanların zerre kadar canları yanmamıştır. Ama bizlerin canı yandı, yanmaya da devam ediyor.

Bizler; ezilen, hakkında fermanlar kesilen, tecavüze uğrayan, dayak yiyen şans eseri henüz ölmemiş olan “canı yanan” tüm kadınlarla birlikte “canımızı yakanlar”ın canını yakacağız.

Bizler; çocuklarımızın bedenine uzanan ve yaşamlarında onarılamaz yaralar açanların değirmenine su taşıyan yasalarımızı tanımıyoruz, tanımayacağız. Bizler; fabrika da birlikte çalıştığımız, evimizin kapısının açıldığı karşı komşumuzun, sokağımızda, mahallemizde, kentimizde, ülkemizde yaşamı birlikte var ettiğimiz kadınlar ve yaşamları bize emanet geleceğimiz olan çocuklarımız için böylesine insana ve yaşama ihanet olan adaletimize boyun eğmeyecek, kaderimize razı olmayacağız.

Körlük

Beyhan Yüce

İnsanı insanla, toplumuyla ve aslında yazılı olmayan, insanın insanlaşmaya başladığı zamanlardan edinegeldiği topluluk olma kurallarıyla yüzleştiren, hatta okurken insanın göğüs kafesini sıkıştıran bir kurgu-roman Jose Saramago'nun Körlük'ü.

Bir şey itiraf edeyim mi; böyle kitap anlatılarından hiç haz etmiyorum aslında. Çünkü; bir öykü yazarından çıkıp okuyucu ile buluştuğunda bile okuyanın zihniyle bir olup, yazan ilk kalemin verdiği hacimden başka bir hal almaz mı? Çünkü; artık başka bir zihin ve algı ile buluşup onun süzgecinden geçmiştir. Hal böyle olunca en makul yol yazarla okurun kurduğu ilişkiye müdahale etmemek. Müdahale olarak ifade etme sebebim şöyle ki; önce yorumu sonra hikayeyi okuyan açısından sanki şartlı bir refleks oluşuyor. Mesela; elinizde bir dostunuzdan aldığınız, kimi bölümlerinin altı çizilmiş, kenarlarına notlar alınmış bir kitabı okurken, altı çizili cümlelere, alınmış notlara gözünüz kaymaz mı? Eğer bu bir ders kitabı değilse işinizi kolaylaştırmak şöyle dursun, kitabı aldığınız dostunuzun zihninin kapısını hafiften bir aralama yoluna gidebilirsiniz . Bu tabii subjektif bir görüş. Bunun 'çoğaltan' bir durum olduğunu söyleyenler de olabilir. Bu itirafı da yaptığıma göre kitaba dönebilirim.

Kitapta "Körlük" çarpıcı bir metafor olarak kullanılır Saramago tarafından. Ama okurken bu körlüğün gerçekten fiziksel mi yoksa vicdanı ve içsel yada toplumsal bir körlük olup olmadığını anlamdırma-ya çalışırken, hikayenin kahramanlarından birine dönüşmüş bulabilirsiniz kendinizi. Çünkü sevgili yazarımız öyle sahici kurmuştur öyküsünü benim

JOSÉ SARAMAGO

KÖRLÜK

Çeviri: AYKUT DERMAN

"dehşet" dediğim gerçeklikte bir bakmışsınız soluk soluğa kitabı bitirivermişsiniz.

Hikayemiz, adı bilinmeyen bir ülkenin adı bilinmeyen bir kentinde geçiyor. Ve hatta hikaye deki karakterlerimizin bizler gibi birer isimleri de yok. Kim kendi ismini kendi seçiyor ki zaten. Doğarken bizim yerimize karar kılınmış isimlerle yaşamıyor muyuz? Tabii o isimleri anlamdırma işi deneyimlediğimiz yaşantılarımızla oluşuyor. Saramago, kahramanlarını fiziksel özellikleriyle, mesleki unvanları ile, kullandıkları bir eşyayı simgeleştirerek ya da ilişkilerinin birbirine yakınlığı ile okura anlatmayı tercih etmiş. İlk kör, ilk körün karısı, şehla çocuk, göz doktoru, doktorun eşi, siyah gözlüklü genç kadın, gözü siyah bantlı yaşlı adam, gözyaşı yalayan köpek gibi kahramanları var kitabımızın. Hikayeye, arabasında yeşil ışığın yanmasını bekleyen bir adamın ansızın kör olmasıyla giriş yaparız. Bundan sonra, O'nu ilk kör olarak anacak yazarımız

BLINDNESS

hikaye boyunca. Trafik ışığı araçların geçişi için yanmasına rağmen, ilk kör yaşadığı körlük nedeniyle aracını hareket ettiremez. Ve etrafına toplanan kalabalığın içerisinde, “iyiliksever yüce gönüllü” bir “adamcağız”, yardım etmeyi, gideceği yere kadar bırakmayı teklif eder İlk Kör’ümüze. Körlüğünün ilk çaresizliği içerisinde kabul eder. Ve bu “yardımsever adamcağız”, ilk körü evine bırakır. İlk körümüz yaşadığı olayın çaresizliği içerisinde adama hem teşekkür eder, ama bir yandan da korunaklı alanı olan evine davet etmez. Ve “yardımsever adamcağız”, yaptığı yardım karşılığı olarak, giderken ilk körümüzün arabasını da alıp gitmeyi kendine hak görür. Ve ilk kör bunu fark ettiğinde çok içerler duruma ve aldığı yardımın karşılığı olarak çok sevdiği arabasını kaptırır. Yardımseverimiz de bir

hırsızdır zaten. Ve hikayeye; körlüğünün ilk çaresizliği içerisinde insanın insana attığı ilk kazık ile manidar bir giriş yapmış oluruz. Yazarımızın, okura hazırladığı dehşet verici örneklerin başında bu nedir ki? Okuru hazırlamak için yapılmış masum bir girizgah diyebiliriz buna. İlk körün, körlüğünün hiçbir fizyolojik açıklaması yapılamaz. Zamanla adamın yaşadığı körlük, tedavi için gittiği göz doktoruna, klinikteki diğer insanlara kısacası adamın temas ettiği kişilere ve o kişilerin temas ettiği kişilere ve hızla kentteki diğer insanlara buluşmaya başlar. Körlük deyince aklımıza karanlık gelir ama burada yaşanan tam tersine bembeyaz bir boşluktur. Beyaz Körlük... Hikayedeki kahramanlarımız körlüklerini böyle tanımlıyorlar.

“Belki de herşey gerçek kimliğine, körler dünyasında kavuşacak”.

Körlük artmaya başlayınca hükümet bazı tedbirler alır. Kör olan kişileri ve onlarla temas edenleri eski bir akıl hastanesinde ayrı bölümlerde karantina altına alırlar. İlk karantinaya alınan grubun içerisinde; körlük salgınından etkilenmeyen ve hikayemizin sonuna kadar da yazarın ısrarla etkilenmesine izin vermediği bir kişi vardır. Gerçekten kör olan bir dostumla (kendisine böyle denmesinde sakınca görmüyor, çünkü kör) kitap hakkında konuşurken; bana şöyle demişti: “bence yazar gözü gören bir karakteri, öyküsünü betimleme görevini üstlensin diye körlük salgınından muaf tuttu”. Belki de... Ama sadece betimleme gibi zor bir görev için olmamalı, daha zorlarını da yaşayacak ve taşıyacak kitaptaki gören gözümüz. Oysa ki; gören gözümüz, körlük salgınından etkilenen göz doktoru kocasını karantinada yalnız bırakmamak için, karantina için gelen devlet görevlilerine, kör olduğunu söylemek gibi masum bir yalanla çıkmıştı kocası ile karantina yoluna...

Hikaye'nin yürek sıkıştıran bölümleri Akıl Hastanesi'ndeki karantina günlerinde başlıyor. Her türlü kepezelik mevcut. Kepezelik ne ki? Hafif kalır yaşananlar karşısında...

Körlük salgınına kontrol altına almaya çalışan devlet aygıtı, kendilerine cüzzamlı muamelesi yapar ve körlere tanınan alanın dışına çıkan olduğunda nöbet tutan askerler tarafından kurşunlanarak acıma-

sızca öldürülür. Devletin varlığını, karantina ortamında, namludan çıkan, kör bedenlere saplanan kurşunlarla ve buyurdukları kural-ları soğuk anonlar şeklinde duyuran bir bu-yurgan olarak hissederiz. Bu yanıyla, “devlet”i de sorgulatır okuyucusuna Saramago. Çöz-meyen, iyileştirmeyen, tedavi etmeyen, sadece dikta eden ve zor yoluyla aslında “insanı” değil kendisini “insan”dan korumaya çalışan korkak bir gerçeklik olarak çıkar devlet aygıtı karşımıza.

Karantinaya alınan ilk grup, kendi içinde ha-yatı örgütlemek için bir düzen kurar zamanla. Örgütledikleri yaşamın içerisinde, ölümlerini gömmek de vardır. Acı ve onur kırıcı, insanın öz benliğini örseleyici ne varsa yaşarlar bu Akıl Hastanesi’ndeki karantina günlerinde. Çarpıcı olan başka bir yan, yaşam organizasyonunu kadınlara yaptırır hikaye-sinde yazar. Hikayenin “gören gözü” de kadın olarak seçilmemiş midir? Açlık ve hayatta kalmak içgüdüünün kıskacına giren insanlı-ğın çürümesini, erkeğin vahşi ve onursuzca kadın bedeni üzerindeki egemenliği üzerinden kurgula-mış yazarımız. Ve kadın bedeni üzerinden anlatı-lan çürümüşlüğün yarattığı toplumsal yıkımdan kurtulmanın yolunu da yine kadınlar eliyle açmış-tır. Mesela; O lanet olası Akıl Hastanesi’nin yanıp kül olmasını bile bir kadın elinden kendi bedeniyle tutuşturup, özgürleşmelerini de bir kadına yaptı-rmış olması tesadüf olamaz.

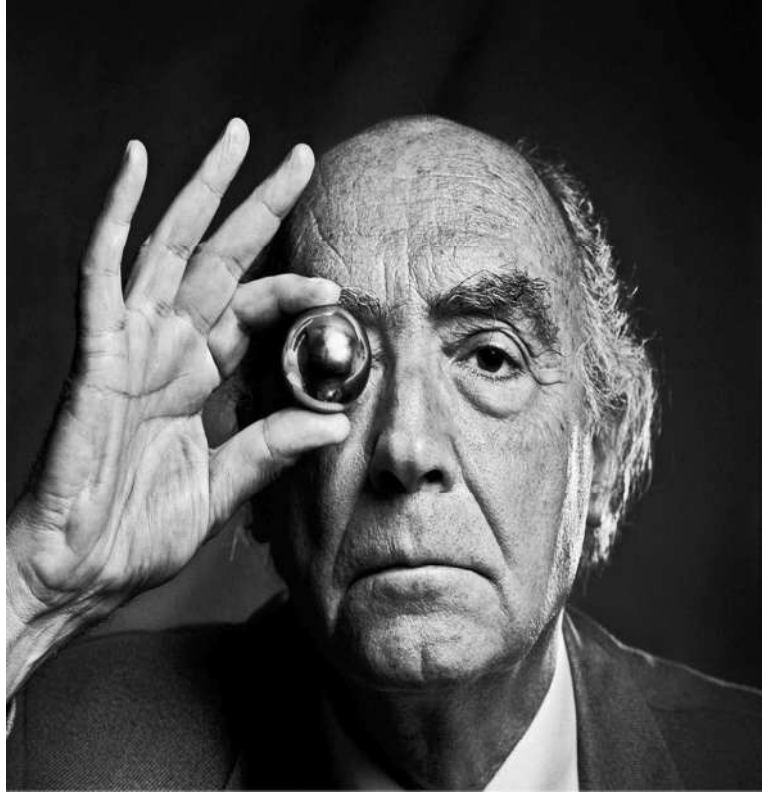
Hikayemizin Gören Gözü’nün, tüm kadınların ve hatta açıklarını gidermek uğruna kadınlara tecavüz edilmesine göz yuman erkeklerinin bile intikamını alıp tecavüzcülerinin şah damarını parçalaması da bir tesadüf olamaz. Gören gözümüz kadındı çünkü.

Kitabı okuyalı çok olmadı, hikaye çok taze bel-leğimde. Kadın vurgusu ve karantina ya sıkışıp kaldım. Hani insanın göğsünü sıkıştıran bir hikaye demiştim ya yazının başında. Sıkıştı ve devamını okuyun diyorum. Biliyorum ki; her okuyan göz, körlüğün başka halini görecektir.

Belki de hikayenin karantinadan sonrasını başka bir okuyucu anlatır ve birbirimizi tamamlamış oluruz. Kim bilir ?

Mesela yazarımızın yazım konusunda kullandığı tekniği, virgüllerle bölünmüş paragraflarını da bir başkası.

Tıpkı; “ Sen karanfile eğilimsin/ alıp sana veri-

yorum işte/ Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel/ O başkası yok mu bir yanındakine veriyor/ Derken karanfil elden ele.” dizelerindeki Yerçe-kimli Karanfil gibi.

“İyi ama bu zavallıları gözlerimle görmeyi sürdür-memi, her zaman gözümün önünde olmalarına, buna karşın onlara hiçbir yardımda bulunamama-ya katlanmamı benden nasıl isteyebilirsin.” demiş-ti hikayemizin gören gözü, canım kadın.

“Uzak geçmişte aynı düşünceler ve benzetmeler, toplumu oluşturan insanların yürekli iyimserliği sayesinde benzeri özlü sözlere dönüşmüş , ör-neğin eskiler günler geçer ama hiçbiri birbirine benzemez demişlerdi ya da biraz yazınsal bir deyişle hiçbir mutluluk sonsuza kadar sürmediği gibi, mutsuzlukta geçicidir, demişlerdi ki, bu çok değerli özlü sözler , yaşam ve mutluluk konu-sunda insanlara madalyonun tersini de gösterecek kadar eskiydi ve körler ülkesinde söylenmiş olsaydı , herhalde , dün görüyorduk bugün gör-müyoruz yarın yine göreceğiz biçimini alırdı , tabi cümlelerin tınısı, bu güzel sözlerin yararlı sonuçlar vermesine karşın, insan aklı son anda o sonuçlara birazcık da umut katma tedbirliliğini unutmamış gibi , son bölüm de hafif bir soru vurgusu taşırdı .” demişti yazarımız Jose Saramago gören gözümü-ze.

Küba'da Kadınlar

.....
Nehir Kara
.....

“Canalıcı Birkaç Soru ve Bir Kitap”

Dünyada işsizliğin olmadığı ülke neresidir?

Hangi ülkede kadınlar herhangi bir cinayete kurban gitmez?

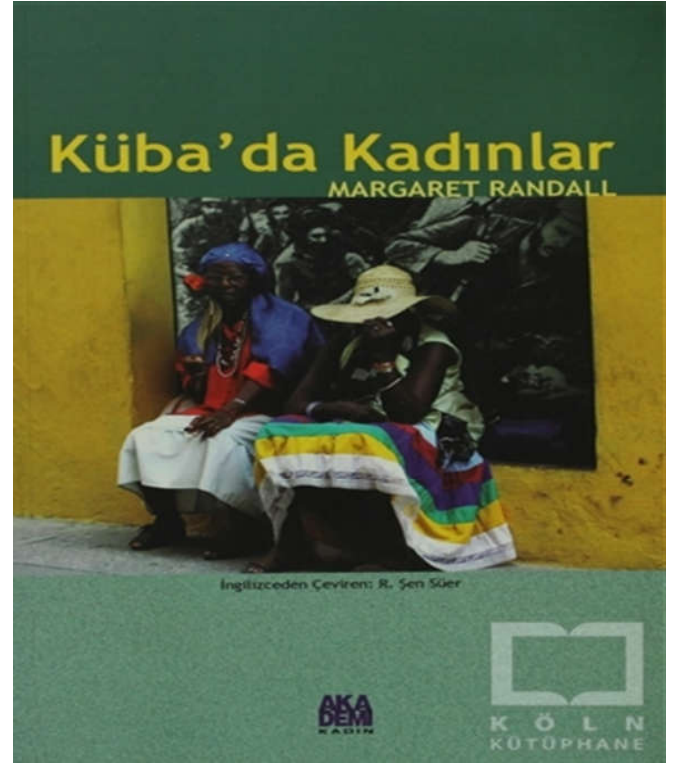
Hangi ülkede sınıfsal, ulusal ve cinsel sömürü ve herhangi bir ayrımcılık yoktur?

Hangi ülkede tüm eğitim ve sağlık hizmetleri tamamen parasız-sınavsız ve kalitelidir?

Hangi ülkede tek bir insan dahi evsiz, aç, muhtaç değildir?

Bütün bu sorulara cevap olacak bir ülke, pek çok insana masal ülkesi gibi gelecektir. Ama öyle bir ülke var! Sosyalist Küba, bütün bu soruların cevabıdır. Bugün emperyalist-kapitalist ülkelerde milyonlarca işçi ve emekçi işsizlikle, açlıkla, borçlarla boğuşarak geçimini sağlamak için büyük kavgalar verirken, sosyalist Küba halkı, sosyalizmin demokratik koşullarında yaşıyorlar. Üstelik emperyalist kapitalist ülkelerin ekonomik ambargosu ve kısıtlı kaynakları nedeniyle, pek çok ürünü sağlamada yaşadıkları zorluklara rağmen, dünyanın geri kalanından daha yüksek bir yaşam kalitesine sahipler.

İşsizlik sorununu 1964 yılında tamamen ortadan kaldırmışlar, gelişmişliğin göstergesi sayılan anne ve bebek ölümü oranında “Sıfır” ile dünyanın ilerisi durumundalar. Tüm Kübalıların yüzlerinden sağlık, sokaklarından müzik, iş yerlerinden hummalı bir toplumsal çalışma yükseliyor. Öyle ki, binlerce insanın ölümüne ve hastalanmasına neden olan Korona virüse karşı kullanılan ilaçları bile

dünyanın “süper güç”, “dev ekonomili” ülkeleri değil, Küba üretiyor. İlk ilaçlar oradan geliyor. Kapitalizm, işsizlik, eşitsizlik, umutsuzluk saçarken, savaş ve ölüm saçarken, Küba yaşamakla kalmıyor, yaşıyor da...

Küba hep böyle değildi. 1959'da Küba Devriminden önceki Küba, dünyanın zenginlerinin fuhuş ve kumar cenneti idi. İşsizliğin resmi rakamlarla %20'lere, gayri resmi rakamlarla yer yer %60-70'lere vurduğu, nüfusun yarısından fazlasının derme çatma kulübelerde, her türlü hizmetten yoksun insanlık dışı koşullarda yaşadığı küçük bir ada ülkesiydi.

Kadınların durumu ise daha beterd. Fuhuş oldukça yaygındı. Çalışabilen kadınlara %70 hizmetçilik yapıyor geri kalanı ise erkeklerden çok daha düşük ücretlerle, ağır ve hiç bir güvence olmadan çalışıyorlardı. Kızlar 8 yaşından sonra “kadın” sayılarak evlendiriliyor, çok büyük bir bölümü okuma-yazma dahi

Kadının tam hak eşitliğini sağlayabilmeyi “Kadın erkek birlikte ama kadının en önde” olduğu toplumsal bir mücadele olarak ele alan sosyalizmin, bu değişimi, bu sıçrayışı nasıl başardığını ele alıyor.

Hükümet organları ve partide önemli karar verici konumlara geldiler...”

bilmeden, eve kapalı, toplumsal yaşamdan dışlanmış, yoksulluk içinde bir hayat sürdürüyorlardı.

"Geleceğe bir sıçrayışta geçmek gibiydi" diyor, devrimin hayatında yarattığı değişikliği anlatan yoksul köylü kadın Jailha Odilia. Devrimden sonrası 20 yılda, "Devrimci süreç"te tüm Kübalı Kadınları, işçilerin-köylülerin hayatında köklü değişimler oldu. Bu devrimci süreç, eski kapitalist toplumun tüm geleneklerine, anlayışına savaş açarak yeni bir bilinç yeni bir insan yarattı.

"O günlerde hizmetçiler banka memuru, fahişeler çevirmen ve sekreter, 7 çocuklu adını yazmayı 38 yaşında öğrenen kadınlar devlet çiftliklerinde yönetici, fabrikada üretim şefi, kitle örgütleri ile siyasal örgütlerde lider oluyordu. Kadınlar okulları, hastaneleri, kültür kurumlarını yönetti, spor ve sanat alanında öne çıkmaya başladı.

Margaret Randall "Kübalı Kadınlar" kitabında, devrimden sonraki 20 yılda özellikle Kübalı kadınların değişen yaşam ve mücadelelerine odaklanıyor. Kadının tam hak eşitliğini sağlayabilmeyi "Kadın erkek birlikte ama kadının en önde" olduğu toplumsal bir mücadele olarak ele alan sosyalizmin, bu değişimi, bu sıçrayışı nasıl başardığını ele alıyor. Engeller, zorluklar olmuyor mu, evet oluyor ama o engelleri emekçilerin tamamını daha etkili bir biçimde yönetime katarak aşmasını, yeni bir bilinç yaratmasını biliyorlar. Yeni bir kültürü yeni ve ileri bir özgürlük anlayışını, sosyalist bilinci geliştiriyorlar.

ABD'de "Sosyalizm Kadınları Kurtarır mı?" başlığıyla düzenlenen çeşitli konferanslara katılan Rendall, önemli bir gözlemde bulunuyor. Zengin kesim, Entelektüel kesim işin teori-kuramıyla ilgilenirken, emekçi kesim daha basit ama can alıcı sorular soruyor.

"İşsizlik gerçekten yok mu Küba'da?" "Kadınlar gerçekten eşit mi?" gibi daha pratik, daha yaşamsal sorular -Marqerat Rendall bu kitabıyla bütün bu sorulara cevap veriyor. Sizde geleceğe sıçramak, hayatınızı değiştirmek mi istiyorsunuz, o halde yapacağınız şeylerden biri de bu kitabı okumak ve her yerde tartışmak olmalı...

Ezilenlerin ve Sömürülenlerin Bileşkesi Sessizlik

Berna Ceyran

Bazen aynı dilde konuşmak bile birbirimizi anlamaya, algılamaya duyumsamaya yetmiyor. Fikirlerimiz akıllarımız hareketlerimiz birbirleriyle hep bir tutarsızlık içinde kalıyor. Hepimiz aynı zulümleri, işkenceleri çekmemize rağmen anlamıyoruz birbirimizi. Öyle karartmışlar ki kalplerimizi kendi acılarımızı bile algılayamıyoruz ve susuyoruz.

Susarsak geçer susarsak iyileşir, düzelir sanıyoruz... Ve susuyoruz kimse çektiklerimizi görmesin, yargılamasın, dışlamasın diye. Susarsak; horlanmayız, susarsak; bizi suçsuz sanırlar, namusla edeple itatsızlıkla suçlayamazlar. Suçumuz olduğundan değil ha; tarih bizi daha da ağır cezalarla yargılamasın, alnımıza kara lekeler düşürüp bizi daha da beter kirletmesin diye susuyoruz... Ve sustukça artan yaralar, iyileşmeyen ağrılar oluşturuyoruz içimizde.

Kural buydu işte "sürüye uymak!" susarak ses çıkarmadan hareket etmeden yaşamak! Kural; zayıf olmaktı! Başını önüne eğip sorgusuzca hizmette bulunan! Ezilen-sömürülen, itilen, darp edilen, canının acısını gizleyen ve yeri geldiğinde ölen-öldürülen!.... Taşlanan, yakılan, diri diri gömülen ve hizmette kusur etmeyip yüzünde tebessümle gülen olabilmektir! Kural; zulme boyun eğip sessiz kalmaktı!... Acı çeke çeke korkaklaşırsın, korkaklaştıkça sessizleşir ürkek ve kırılğanalaşırsın. İnsan olmaktan korkarsın. Yaşamaktan, yaşamından, kendinden, kimliğinden, kılık-kıyafetinden, bedeninden, kadınlığından korkarsın. Anne olmaktan, kız doğurmaktan, dost, yoldaş, sırdaş olmaktan korkarsın. Korktukça uzaklaşırsın;

kendinden, hayatından, isteklerinden ve boyun eğersin köleliğe. Kocaya, eril zihniyete ve sonra da çocuklarını korkak olmaya alıştırsın. Köleliği öğretirsin onlara. Başkalarının boyun durduğunda yaşamayı. Oğullarına; erkeklik taslayıp sisteme, topluma uyum sağlamayı... Kızlarına; dinin rivayetlerine harfi harfine uyup kocaya itaat etmeyi öğretirsin. Seni böyle yetiştirmişlerdir! Onlara bir ordu yaratırsın. Büyük bir saltanatlık kurarlar senin hakimiyetinde... Ve sen kralları yaratırsın!... Ve sen yaşamı onlara vadedersin. Ezilenlerin sömürülenlerin bileşkesi susan ve acı çekensin.

Nerden bilecektin: "bir gün uçan bir kuş gördüğünde zihnin algılamaya başlar" derdi kitap... Ve o kitabı bulup da aydınlanacağını; yüreğinde, ruhunda kıvılcımlaşan özgür duygular oluşacağını!... Belki de ondan okutmadılar seni! Bilinçlenmeyesin diye, ruhunu aydınlatmayasın diye!...

Ve yine kitap demişti sen tek başına bu kuramı bozamazsın yıkamazsın!!!

Sınırların ardındaki o dünyayı keşfetiğinde ulaşılmaz güç duvarlar çıkacaktır karşına. Görebilir hisedebilirsin. Ama sen asla bu düzeni, bu topluluğu tek başına yenemezsin(!) Sen aydınlanacak olansın. Yaşamı anlamlaştırıp hakikati gün yüzüne çıkaracaksın. Susmak, sessizleşmek yakışmaz sana. Sen ezilen ve sömürülenlerin bileşkesi; susanların, acı çekenlerin, hissiyle seslenmişsin ve sesin tüm engelleri aşmış; kuralları çiğnemiş, duvarları yıkmışsın. Hayatı kutsallaştırma vaktidir. kendinden bir parça eklemişsin hayatta. Hayat senin hayatın! Anlamlaşan bir bileşkenin korlaşan sesinin, sömürüyle zıtlaşansın, direnen, güzelleşen, başkaldıran, yücelensin!

Kiraz Çiçeği

~~~~~  
 Rabia Can  
 ~~~~~


13 Nisan 2020 Pazartesi, Korona günlüğü...

Yaklaşık üç haftadır işe gitmedim. O kadar mutluyum ki bu günler bitecek diye korkuyorum. Sorumsuzluk ya da tembellikten değil yanlış anlaşılmasın. Uzun yıllardır bazen Pazar günü de dahil çalışmaktan o kadar yorulmuşum, bıkmışım ki...

Evde kalmak cennetten bir armağan sanki. İstedğim zaman yatıyorum, istediğim saatte kalkıyorum. Günleri saymıyorum. Twitter yada sosyal medya takip etmiyorum. Neler yapmıyorum ki... Uzun süredir biriktirdiğim diziler, filmler, vs, vs... Allah biliyor ya bu Korana hoşuma bile gitti. Bir kere çok adil herkese bulaşıyor, insan ya da sınıf seçmiyor. Zaten dünyanın çivisi çıkmıştı kene misali yeryüzüne yapışıp dünyanın enerjisini yok ediyoruz. Korona olmazsa savaştan, savaş olmazsa, çalışmaktan, açlıktan ölüyoruz. Sınırdaki mültecilerin görüntüsü hiç unutulmayacak. Her türlü bize ölüm düşüyor. Henüz bana bulaşmadı, ben de kimseye bulaştırmamak için özen ve gayret ediyorum. Bulaşacağı zaman belki de öldürecek, dedim ya insan secmiyor.

Dünya değişiyor, doğa değiştiriyor insanları. Artık vejeteryan, vegan sayısı artacak bence öyle de olması gerekiyor. Korona adil de düzen hala aynı; faturalar geliyor, sucu geliyor, kargocu geliyor, kargo geldiğine göre o kargoyu hazırlayan çalışıyor. İşçi hala tam gaz işe gidiyor. Bizlerin işten atılması konuşuluyor maaş kesintiye uğrayacak. Dünya değişiyor dedik ama bizim için değil anlaşılın...

Uyumayan hep genç dinamik bir İstanbul. Şehir sesi azaldı ama durmadı, azalan uğultusu, boşalan sokakları minimuma

inen trafiği ne hüzmü. Evimin dördüncü katından dışarı bakıyorum, sağım-solum, önüm hep yüksek binalar. Ne çok yüksek binalar var diyorum kendi kendime. İnsanın intihar edesi geliyor... İnsanlar daha yavaş ölsün diye mi bu kadar yüksek yaptılar bu evleri! Toprağa çok yakın değil, gökyüzüne uzak. Güneş görmeyen, betonların ortasında canlılar. Minicik balkonlarda az bakım isteyen kaktüsler ve sardunya bakmaya çalışıyoruz. Doğadan uzaklaşmış kendimi unutmuşum bir yerlerde. İnsan yalnız kalınca kendini arıyor.

Bu hastalık hayatta kalacaklar için iyi bir ders! Ölümün her zaman olduğu ama şu an dünya genelinde çok fazla olduğu bu zamanlar da Helin'in ölümü sarstı beni, daha çok sarstı beni. Helin Bölek 288 gündür açtı. 3 Nisan günü yaşamını yitirdi. Bir arkadaşla mesajlaşırken, konuşacak çok şey varken, ifade edecek kelime bulamıyor insan bu konuda, dedi. Çok haklıydı... kırılma ve hiçlik anları. Gece uyuyamıyorum ve tokluk beni rahatsız ediyor. Açlıktan ölmek ve buna razı gelmek! Anlam veremiyorum, henüz 28 yaşında söyleyecek ne çok türküsü vardır. Açlık grevlerinin tarih olacağı ve hiç kimselerin açlıktan ölmeyeceği bir dünya temenni ediyorum. Şimdi diyorum aylardan Nisan, mevsimlerden Bahar; Uyu Helin'im uyu kardeşim, kiraz ağaçları açıyor pembe, beyaz... Toprak canlanıyor, mis kokuyor doğa... Sümbüller, papatyalar daha niceleri... Uyu yavrumsu uyu ölmedin sen, bahar geliyor, her bahar kiraz çiçeği açıyor, kuşlar yuva yapacak, yavrular uçacak...

Nisan Güneşi

.....
Nil Erten
.....

Baharın en güzel ayıdır Nisan. Ilık yağmurlar kış soğuşunu terk ettirircesine doğayı uyandırır, her yer toprak kokusuna bürünür. Tüm canlılık en güçlü köklerini salar yaşama. Ağaç dalları köklerinden aldığı yaşam suyunu en uç yapraklarına taşır Nisan güneşinde. Doğa ben hazırım der gibi adeta selam durur yaşamın yeniden yeniden müjdelenişine.

Doğanın olağan ritmi müthiş bir döngüdür aslında onun bir parçası olan bizler için. Çoğu zaman bu döngü şartlandırır bizi farkına bile varamayız. Bu muhteşemliği kaçırmadan biraz sonra varacağımız yerin bununla zıt olması ne menem bir çelişkidir. Otobüste yola bakarken ardarda gelen düşünceler ve içimdeki- içimizdeki- burukluk...tarifi zor ve karışık.

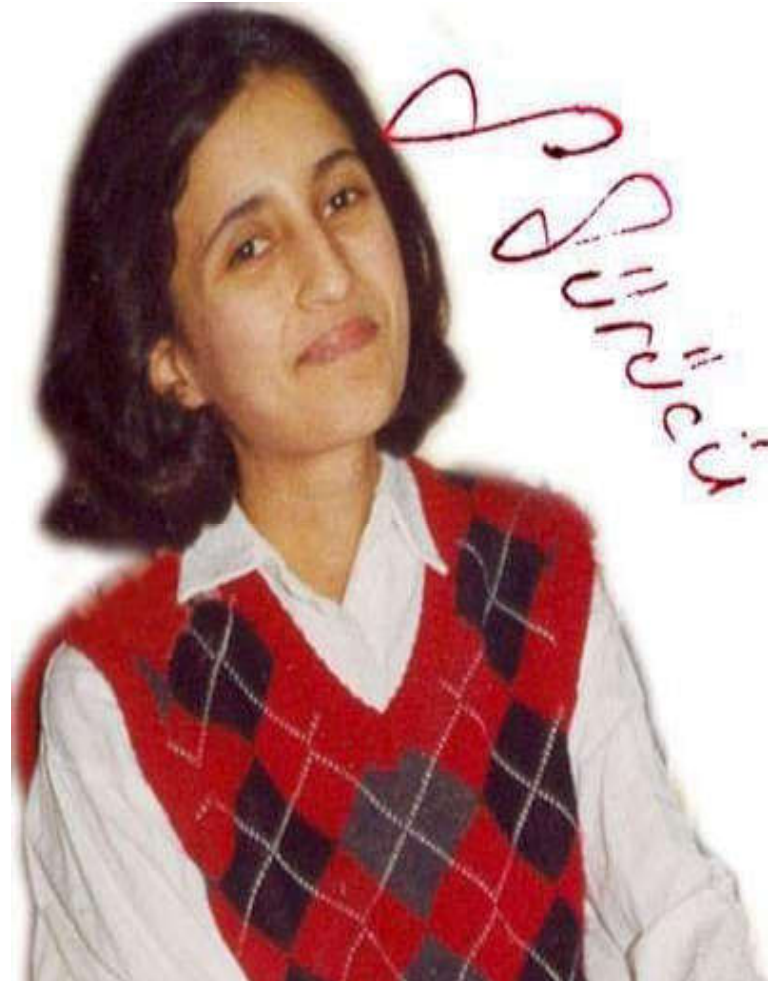
Elimizde çapa, hep birlikte toprağı çapalıyoruz, yabancı otları teker teker koparıp fidanlıktan aldığımız o güzel, rengarenk çiçekleri ekıyoruz. Ve tabii ki en sevdiği papatyalar çoğunlukta. Renkler kendi içinde uyum sağlasın diye köşelerden ortaya kırmızı ve çeşitli renkte begonyaları ekerken hepimiz hummalı bir iş yapar gibi dikkatli çalışıyoruz. Papatyaları boş kalan yerlere güzelce ekip, can suyunu bol bol verdik. Küçük pet şişeleri suyla doldurup ters çevirip toprağı gömdük. Kana kana içsin, çiçeklensin Nisan Güneşimiz.

122 gün sürdü su ile olan öyküsü. İnancını, ideallerini suya katık yapanların anısını anlatırken öykü demek mütevazı kalır. Siz hiç bir yoldaşınızı toprağı verdiniz mi? Ya da aynı yolda yürüdüğünüz insanı mezarı başında andınız mı? Yaşadığımız topraklar hiç yabancı değil. Çok genç verdik doğanın koynuna... çok insanımız uykuya daldı bir avuç toprağında...

Dokuz koca yılın ardından başucundayız. Dört bir yanını topraktan temizleyip engüzel resmini tutturduk mezar taşına. Billur bir sestem onun sevdiği türküler eşliğinde döküldü dizeler O'nu tanıyanların ağzından.

Sibel Sürücü; Nisan Güneşimiz 19 -22 Aralık zindan katliamı sonrasında başladığı ölüm orucu eyleminin 122. gününde, Nisan ayının 22'sinde ölümsüzleşti. Ardında koca ve dolu dolu bir yaşam bırakarak...

“İnsanın idealleri için yaşamıyla idealleri için ölmesi arasında bir fark görmüyorum” sözünü

“122 gün sürdü su ile olan öyküsü. İnancını, ideallerini suya katık yapanların anısını anlatırken öykü demek mütevazı kalır. Siz hiç bir yoldaşınızı toprağa verdiniz mi ya da aynı yolda yürüdüğünüz insanı mezarı başında andınız mı?”

söyleyecek iradeye sahip, bir okadar yaşama sıkı sıkıya tutkun. Kişiliğinin naifliği ile mücadelenin sert koşullarını dengelemiş, bilime meraklı, öğrenmeye açık zeki ve gelişkin bir kadın. Tüm yaşamı boyunca yaşamın anlamını sorgulamış ve “insan nasıl yaşamalı”nın cevabını genç yaşlarında mücadeleye katılarak vermiş. Onun için yaşamın anlamı, toplumsal kurtuluş için verilen mücadelede olabilirdi ancak.

Sibel’in özelliklerini anlatacak bir çok betimleme yapılabilir, onu en iyi şekilde tanımlayacak bir dizi sıfat kullanılabilirdi pekala. Gerçekten bir yoldaşın ardından ne söylenebilir? Ardından kitapların yazıldığı, belgesellerinin çekildiği... Ancak düşündüğü gibi yaşayan, düşüncelerini hayata geçirmekte tereddüt etmeyen, cesareten ödün vermeyen ve son anına kadar yoldaşlarına “Sizden asla vazgeçmeyeceğim” diyen güçlü bir kadın için daha söylenbilir? Ancak söz verilir! Evet güçlü bir söz! Adımladığı yolun devam ettiği ve bu yolu nihai hedefe ulaştırma sözü! Yürüyenler o sözü verdiler. Sıra bizdeydi...

Bu yağmurlu Nisan gününde 10 yıl önce verilen sözü yineliyorum Nisan Güneşi, belki üstümüzde kara bulutlar var ama gün zaferle doğacak. Sen bıraktın zaferin türküsünü yaşayanlara, yoldaşlarına...

**Bırak,
Bırak yüzün şiirle örtülsün
Sen yıldızlara bak
Bırak, dünyanın yükünü
Ve zaferin türküsünü
Yaşayanlara, Yoldaşlarına...
Sen hepsinin üzerindesin**

Unutma,

**Tüm gözlerin çevrildiği yerdesin
Denizin ufkunda, gökyüzünün sonsuzluğunda.**

Sibel Sürücü

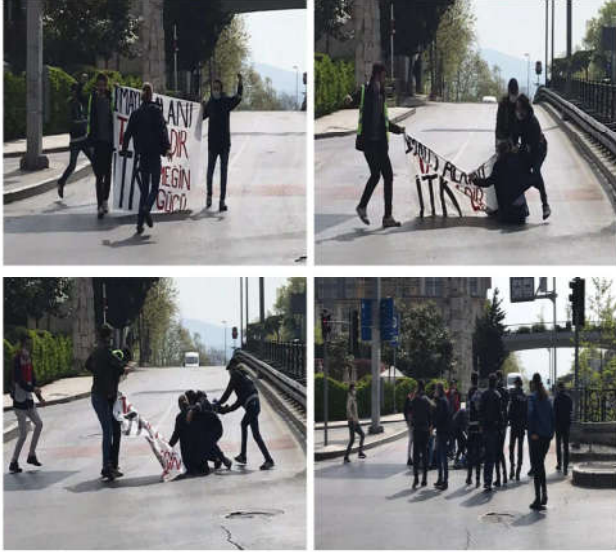
1 Mayıs

Taksim

Şişli

Taksim

Şişli

Şişli

Şişli

8 Mart

Taksim

İzmir

İzmir

Taksim

İzmir

Taksim

„Hoşça kal güzelim" anlamına gelen Çav bella, 2.Dünya Savaşı'nda, önce İtalya'da Mussolini sonra da Alman işgalcilere karşı mücadele veren İtalyan direnişçileri tarafından eşlerine söylenmiş bir şarkıydı. Direnişin sembolü haline gelen şarkı, kısa süre sonra tüm italyan partizanların şarkısı haline geldi. Savaştan sonra SSCB şarkıyı Kızıl ordu marşı haline getirdi. Bir devrim şarkısı olan Bella Ciao, 23 dilde seslendirildi. Ve bugün pandemi günlerinde Bella Ciao yeniden dillerde. Bu bir tesadüf değildir. Tüm dünya halkları tarafından söylenen Çav Bella özlenen, beklenen günlerin gelmekte olduğunu gösteriyor.

ÇAV BELLA

**İşte bir sabah uyandığımda
Çav bella çav bella
Çav bella çav, çav, çav
Elleri bağlanmış baldağım yardım
Her yanı işgal altında**

**Sen ey partizan beni de götür
Çav bella çav bella çav çav çav
Beni de götür dağlarınıza
Dayanamam tutsaklığa**

**Eger ölürsem ben partizanca
Çav bella çav bella çav
Bella çav çav çav
Sen gömmelisin ellerinle beni
Ellerinle toprağıma**

**Güneş doğacak açacak çiçek
Çav bella çav bella çav
Bella çav çav çav
Gelip geçenler diyecek merhaba
Merhaba ey güzel çiçek**

**O kızıl çiçek Partizanındır
Çav bella çav bella çav
Yiğit yoldaşlardan armağandır bize
Simgesidir sosyalizmin**

